

தூலை

மாநாடு

கஷ்மீர்

ஆண்டு 1]

விகாரி ஆடி 1959

[மதி 7

இம்மத்தியல்

	பக்கம்
ஆசிரியர் குரல்	— 1
கவிஞர் மகை (கவிதை)	— 3
இராவணனும் மாக்பெற்றும்	— 4
உலகத்துக்கு ஒரு பொது மொழி	— 6
மனித இனங்கள் (விஞ்ஞானம்)	— 9
வெப்பமூல் அதன் குணத்திசயமும்	— 11
அன்பர் அவா	— 14
அகம் தரும் அன்பியல்	— 17
கல்லூரிக் காதல் (சிறுகதை)	— 22
உயர்வு தரும் உழு நிலம் (சிறுகதை)	— 26
அங்கு முகம் (சிறுகதை)	— 29
மகவிர் மன்றம்	— 34
இனைஞர் உள்ளம்	— 42
கடிதம்	— 43
தமிழ்த் தாது	— 47
எவிப் பொறி (சிந்தணைச் சிந்தல்)	— 51
இயற்கைச் செல்வம்	— 54
உங்களுக்குத் தெரியுமா?	— 55
அகில இலங்கைத் தமிழ்மறைத் தேர்வு	— 59

மணிமாழி:

“எல்லாரும் இன்புற்று இருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேரென்று அறியேன் பராபரமே”

—தாயுமானவர்

ஆசிரியர் குழு :

திலகவதி நடராசா B. A.

க. சிவராமலிங்கம் B. A.

இ. வே. செல்வரத்தினம் B. Sc.

ப. சந்திரசேகரம் B. A. Dip. in Ed.

(Cey. & Lond)

த. சேநுதிராயர் B. Sc.

(பொருளாளர்)

கே. சிவபாலன் B. A.

க. சிவபாதசுந்தரம் B. Sc. (Hons)

வ. பொன்னம்பலம் M. A.

வ. கந்தசாமி

வை. கனகசபாபதி

வித்துவான் சி. ஆறுமுகம்

(பொறுப்பாசிரியர்)

விளம்பர விற்பனைப் பகுதி நிர்வாகி :

க. அ. சுப்பிரமணியம்

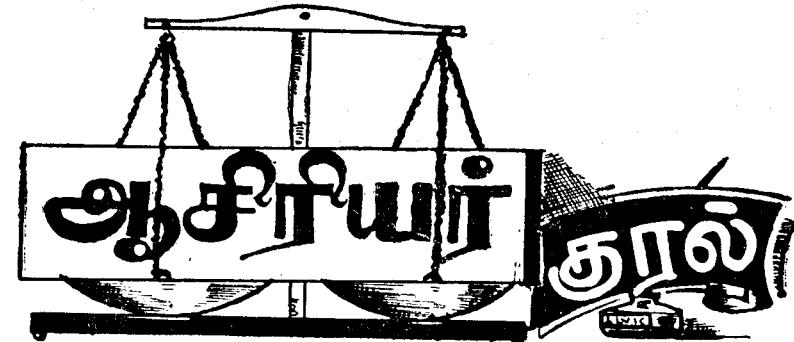

கலைமதி அலுவலகம்

அளவெட்டி.

ஆண்டுச்சந்தா: ரூபா 3-00

தனிப்பிரதி: சதம் 25

“சென்றியேரெட்டுத் திக்கும் — கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்”.

ஆண்டு 1.

விகாரி—ஆடி

ஜூலை 1959

மதி 7

பட்டாள பட்ஜட்

பாராஞ்மன்றம் அடுத்த ஆண்டுக்கான வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பரிசீலனை செய்கிறது. மக்கள் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்று தயாரித்து சமர்ப்பித்த மூன்றாவது வரவு செலவுத் திட்டம் இது. ஆண்டாண்டுதோறும் நீதி அமைச்சர் ஸ்டான்லி டிசௌய்சா வரவு செலவுத் திட்டம் சமர்ப்பித்து வழமையான சோசிசு கீதம் பாடுகிறார். வேலையில் வாத் திண்டாட்டப் படையில் இலட்சக் கணக்கில் உழைக்கும் திறனும் ஆற்றலும் ஆர்வமும் கொண்ட வாயிப்பகள் திரண்டு வருகின்றார்கள். செலவு உற்பத்தி இருந்தபடி இருக்க மக்கள் என்னிக்கை பெருகி கொண்டே போகிறது. விலைவாசிகள் விஷம் போல் ஏறுகின்றன. வீட்டுத் தட்டுப்பாடு — பாடசாலைகளில் நெருக்கடி — மருத்துவ வசதிகள் பற்றாக்குறை — சமூகப் பாதுகாப் பிற்கு நிதியின்மை போன்றன

இன்றைய பொருளாதாரத்தின் பிரதான பிரதிபலிப்புகளாகும்.

பெரும் அபிவிருத்தித் திட்டங்களும் பல நோக்க நதி அணைக்கட்டு வேலைகளும் தொழிற்சாலைகளும் தொடர்புப்பட்டாலே அன்றி தேசிய செலவு உற்பத்தி யின் அளவை அதிகரிக்கவோ அணைவருக்கும் வேலை தேடிக் கொடுக்கவோ முடியாது. இது வரையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டங்களைதுவும் இங்கள்நோக்கங்கள் கொண்டவையல்ல. பதிலுக்கு அரசாங்க இயங்கிரத்தை இயக்கத் தேவைப்படும் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வழிவகைகளையே கூறுகின்றது. பட்டாளம் — பொவில் ஆகிய இரு சாராருக்கும் செலவிடப்படும் பணம் அதிகரித்துள்ளது. மக்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குப் பதிலாக அல்லற்படும் மக்களைக் கட்டியாள வகுக்கப்பட்ட பட்டாளபட்ஜட்டே இது.

அருள்நெறி பரப்பி அமைதியை ஆக்குவோம்

இன்று நம் நாட்டு மக்களின் உள்ளத்தில் அமைதியைக் காணேம். எங்கும் ஒரே பரப்பட்டு! எவற்றிலும் சந்தேகம்! ஒற்றுமை குன்றிவருகின்றது! மக்கள் வாழும் வழி மறந்து திசைமயங்கித் தயங்கி நிற்கின்றன! கொலையுங் கொள்ளையும் தலைதூக்கி நிற்கின்றன! இவற்றிற்குக் காரணம் என்ன? ஆட்சியின் சீர்கேடுதான். ஆட்சி அறத்தின்வழிச் செல்லாது மறத்தின் வழிப்படும்போது இத்தகைய சீர்கேடு தலைதூக்கி நிற்றல் உலக வரலாறு கண்ட உண்மை இங்கிலையை மாற்றி மக்களை நல்வழிப்படுத்த எழுந்த வையே மதங்கள்—அருள்நெறி கள். அம் மதங்கள் இன்று உறவு கிடக்கின்றன; தங்கடமையை ஆற்றுது தளர்ந்து கிடக்கின்றன. மக்கள் எல்லோரும் பிறப்பினால் சரிசிகர் சமானம் உடையவர்கள்,

அவர்கள் எல்லோரும் வாழுப் பிறந்தவர்கள். அறத்தின் திற னுணர்ந்து அமைதியுடன் மக்கள் வாழ அருள்நெறிகள் வழிகாட்ட வேண்டும். அருள்நெறியாளர்கள் இணைந்து செயலாற்றவேண்டும். பண்டெல்லாம் அருள்நெறிக் குரவர்கள் இதனையே செய்தனர். இன்று நாழும் இன மத வேறு பாடுகளை அகழ்ந்து எறிந்து மக்கள் அமைதியுடன் வாழ அருள்நெறி பரப்பவோம். ஆதிசங்கரரும் போதிமாதவரும், யேசுவாதரும், நபிகள்நாயகமும், நாயன்மாரும் பரப்பிய நல்லருள்நெறியை நாட்டிடை பரப்பவோம்: மக்கள் மனதிற் படிந்துள்ள மாங்களை அகற்றுவோம்; அன்பு மலர்ந்து பண்பு சிறந்து, நன்பிலிக்கின்து நாட்டு மக்கள் நலமுடன் வாழ அருள்நெறி பரப்பவோம்; அழைஷுயை ஆக்குவோம்.

பிரிவு

- நீதிபதி:-** நீ உன் மனைவியைத் தகாத முறையில் பிரிந்து இருப்பது பிழை. சட்டம் இடங்கொடுக்காது.
- குற்றவர்ஸி:-** ஜயா! உங்களுக்கு அவளைப் பற்றித் தெரியா ப. ரான் பிரிந்து வாழவில்லை. ஒதுக்கிடங் தேடி ஒளித்து வாழ கின்றேன்.

க வீடு ந் ம னை

— இ. நாகராஜன் —

சுற்றியுள் இடமைனத்தும் துன்பச் சாயல் சூழ்ந்துமவன் கணன்திலே துலங்கும் போதும் பற்றெல்லாம் கவிதையெனும் பாவைக் கீங்கு பாசமுள மனையுடனே மக்கள் மற்றும் பெற்றவரை உற்றவரை நண்பர் தம்மைப் பிரிந்தங்கு உடலிருக்கப் பித்துக் கொண்டு சுற்றிவரும் கற்பனையாம் தேர்மீ தேறித் தொலைதூரம் சென்றிடுவான் துயரம் காணுன்!

எத்தனைதான் இன்கவிதை படைத்திட்ட டாலும் என்றைக்கும் திருப்தியினை இதயந் தன்னில் வைத்திடவும் மாட்டானில் வையத் துள்ள மற்றவர்தம் வாழ்க்கையினைப் போலே அன்னன் வித்தியநற் கடமைகளைக் கொள்ளான், நெஞ்ச நினைவென்னும் சிறகுடனே பறந்தே மற்றுர் புத்தியினைத் தெளிவிக்கும் புதுமை காட்டப் பொழுதெல்லாம் அலைந்திடுவான் புறத்தைப் பாரான்!

அடுக்களையிர் பூஜையது படுத்துத் தூங்கும் அன்னையவள் முகத்தினையே பசியாற் பார்த்து துடித்தலறும் குழந்தையுள்ளே; அதனைத் தூக்கித் தோள்மீது வைத்துப்பின் சோகங் தோன்ற நொடிக்கொன்றூய் நுண்கவிதை படைக்கு மந்த நுண்புலமார் கவிஞரையே பார்க்குங் காலை வெடித்துமலர் கற்பனையாம் பூவைக் கொண்டு விந்தையொளிர் ஆரம்தை வியக்கே செய்வான்!

எரிந்துநிற்கும் மெழுகுவர்த்தி வீட்டைச் சார்ந்த இருளகற்றி ஒளியளித்துத் தன்னில் தானே உருகியங்கு முடிவினிலே ஒழிதல் போலே உடல்தேய்ந்து உருக்குலைந்து உயிரைத் தீய்ந்து பிரிந்திடுவான் அக்கவிஞன் உலகம் விட்டுப் பெருமையுள் அவன் சிருஷ்டி வாழ்தல் கூடும்! விரிந்துநிற்கும் வறுமையெனும் ஆழிக்குள்ளே விழுந்தமனை மக்கள்கதி விளம்பப் போமா?

இராவணனும் மாக்பெத்தும்

— மாதகல் வ. கந்தசாமி —

(முன்தொடர்ச்சி)

“மனி த னுல் எவை எல்லாம் செய்ய முடியுமோ அவை எல்லாம் என்னுல் முடியும்,” என்று மாக்பெத் து ணி யு ம் அளவுக்குத் தூண்டி விட்டவள் திருமதி மாக்பெத் அன்றே! ஆனால், தானுக ஜன்றைச் செய்வதற்கும், பிறரால் தூண்டப்பட்ட சிலை யில் ஒரு செயலை ஆற்றுவதற்கும் இடையே வேற்றுமை காண்பது மிக எளி தாகும். அத் தகைய வேறு பாட்டை நாம் மாக்பெத்திடம் காண்பதற்கு அறிவும், ஆராய்ச்சியும் வேண்டியதில்லை. அவனது தடுமாற்றமும், செயலாற்றும் வழி யில் ஏற்படும் தாமத குண மும் எமக்கு அதைப் பிரத்தியட்சமாகப் புலனுக்குகின்றன. காரணம், மாக்பெத் தான் செய்யும் செயல் மனச்சாட்சிக்கும் உலகாசாரத் துக்கும் மாருனதென்பதை மனப் பூர்வமாக அறிந்திருந்ததே. அதன்பயனாக, அவன் உள்ளத்தில் அச்சமும், பீதியும் குடிகொள்ளுகின்றன. அமைதி இன்மையும், அவசர முடிவுகளும் இடை இடையே தோன்றி அவனைப் பரிதாப நிலைக் குள்ளாக்கி விடுகின்றன. மனதில் பலவிதமான பயங்கர எண்ணங்களும், பொய்த் தோற்றங்களும் (Hallucination) தோன்றி ததுளைத்து, தொந்தரவு செய்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று குறிப்பிடற்றுகியதாகும்.

மன்னாக வேண்டின், மன்னன் டங்களைக் கொலை செய்யவேண்டும். அது பற்றியே சதாசிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். அதனால், அவன் கண் முன்னே கொலைக் கருவியாகிய கத்தி அடிக்கடி தோன்றியது. அவனது உறுதியற்ற மனதில் எழுந்த இந்தினைவு அம்மாயத் தோற்றத்துக்கு இடமளித்து விட்டது. “என் கண் முன்னே காட்சி அளிப்பது ஒரு கத்தியா? கைபிடிட என் பக்கமாகத் தோன்றுகிறதே! இதோ கையால் பற்றுகின்றேன்.....ஆ! அகப்படுகின்றதில்லையே! ஆனால், இன்னும் அதைப் பார்க்கின்றேனே. நீ என்ன பொய்த்தோற்றமா? மனத் திரையில் தோன்றும் மாய உணர்வின் வெளித்தோற்றமா?”

“Is this a dagger which I see before me, the handle towards my hand? Come, let me clutch thee. I have thee not, and yet I see thee still. Art thou not, fatal vision, sensible to feeling as to sight? or art thou but a dagger of mind, a false creation proceeding from the heat - oppressed brain?”

என்று ஜூதத்திற்கும் அறிவுக்கும் இடையில் கிடந்து அலமருகின்றன. உண்மை எது, பொய் எது

என்று உணர்ந்து கொள்ள முடியாமல் அலைகின்றன். இந்தத் தவிப்பை, ஏக்கத்தைப் பார்க்கும் நாமும்கூட, மாயாமல் மாய்க்கும் மனப் பிரேமையில் அமிழ்ந்தி அழிவதிலும், ‘மனன்’ னகாமல் மாக்பெத் ஆகவே என்றும் வாழ லாமே என்றும் நினைக்கத் தோன்றுகின்றது.

இதே கதி இராவணனுக்கும் ஏற்படாமல் போகவில்லை: எழி ஸரசி சீதையை “இதயமாம் சிறையில் வைத்த” அன்றே அறிவும் பிறிதாகி அல்லற்படத் தொடங்குகின்றன். இலங்கையை மறந்து, ஏற்றம் உடைய தன் இறையை மறந்து, கரஜை மறந்து, காவலை மறந்து, கண்ணியமாக வாழவேண்டும் என்பதையும் மறந்து, கட்டமுகியின் வயப்பட்டகளைவு நிலையிலேயே சஞ்சரிக்கின்றன. பெண்ணினும் பார்க்கப் பேதுற்று கலங்குகின்றன். காம பரவசனுய கலக்கமுற்ற நிலையில், கண்ணி வடிவொன்று காட்சியினிக்கின்றது. தூதுவரை அழைத்துச் சோதரியை வரவழைக் கிறன். அவனும் வந்து விடுகிறன்.

“பொய்கின்ற நெஞ்சிற் கொடி யாள் புகுந்தாளை நோக்கி நெங்கின்ற கூர்வாளவ னேருற நோக்கி நங்காய மைங்கின்ற வாட்கள் மயினின் ரென வந்தென் முன்னர் இங்கின்றவ ளாங்கொல் இயம் பிய சீதை என்றுன்”

(மார்சன்வதை, 148)

என? சொல்லும் பொருளும் நஞ்சிற் கலங்குட்டும் குர்ப்பங்கை யுமே இந்தப் பொய்த் தோற்றத் தால் பாதிக்கப் பட்டாள். விடையில், தன்னை மறந்து “வந்தானிவ னகு மல் வல்லில் இராமன்” என்றே கூறி விடுகின்றன். இவ்விடத்தில் பெண்கள் இருவரைப் பற்றியும் கூறுமல் இருக்க முடியாது. திருமதி மாக்பெத்தும் பின் சித்த பேதமுடையளாய், நித்தூரையின்றி அவஸ்தைப்படும் அவல நிலைக்கு ஆளாய், இறுதி யில் மாண்டு மடிகின்றன். தூதுவன் அவன் இறந்த செய்தியை மாக்பெத்துக்குக் கூறவும், அவன் மிகச் சாமானிய செய்திபோல் சென்னியில் வாங்கி, “ஆம். அவன் செத்திருப்பாள் தான். அப்படி வரும் என்று எதிர்பார்த்ததே தான்”.

“She must have died here after; There would have been a time for such a word.”

(V—V—17-8)

என்று விடையளிக்கும் பொழுது, ஒருபால் மகிழ்ச்சியும், இன்னெருபால் ஏக்கத்தோடு கலந்த துண்பமும் எம்மையும் ஊக்கி ஊசலாட்டிலிடுகின்றது. குர்ப்பங்கையும் அதற்குப் புறம் பாகப் போயிருக்க முடியாதென்பதையே, அவள் இறுக்கும் விடையிலிருந்து நாம் ஊகிக்கக் கிடக்கின்றது. இதன்பின் குர்ப்பங்கையின் நிமுலே காணக் கிடைக்க வில்லை.

(தொடரும்)

உலகத்துக்கு ஒரு போது மொழி

எஸ்பெறன்றோ (Esperanto)

— ப. சந்திரசேகரம் —

உலகக் கூட்டுறவுக்கு, ஒற்று மைக்கு அத்தியாவசியம் ஒரு உலகப் பொதுமொழி என்பர் சிலர். பல இனங்கள், பல மொழிகள், பல மதங்கள், பல வாழ்க்கை முறைகள், பல நாகரிகங்கள் திகழ்கின்ற இவ்வகையில் உலகப் பொது மொழி ஒன்று, வேற்றுமையினுள் ஒன்றுமையை உண்டாக்கும் என்று கனவு கண்டார் மருத்துவர் சமென் கொவ் (Zamenhof) (15-12-1859 — 14-4-1917) இவர் எஸ்பெறன்றோ என்னும் புனைபெயர் குடியவர். இவரால் உலகக்கு அளிக்கப்பட்ட மொழி எஸ்பெறன்றோ. ஜேரோப்பாவிலும், தென் அமெரிக்காவிலும் எஸ்பெறன்றோவின் நாமத்தை யொட்டி பல பாதைகளுக்கு நாமம் குட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

இது இவரின் உலக சேவையை மதிக்கும் முகமாகவே செய்யப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும். இந்திய-ஜேரோப்பிய மொழி களை அடிப்படையாகக் கொண்டு உதித்தது இப்புதுமொழி. பல மொழிகள் பேசும் மக்களால், ஒவ்வொருமொழியினரோடும் பேசிப்பழகுவதற்கும் இம்மொழி உதவி, ஒரு வாழும் மொழியாகத் திகழுவேண்டுமென்று கனவு கண்டனர் எஸ்பெறன்றோ. இம்மொழிக்கு

இலகுவான இலக்கணமும் வகுக்கப்பட்டது. இன்று இம்மொழி பல வானெலிகளிலும், ஒளி பரப்பும் மொழிகளுள் ஒன்றுக்கப் பாலிக்கப்படுகிறது.

சமன்கொவ், வித்தோவீயாவில், ஒரு சூதர் குடும்பத்தில் பல மொழி வல்லுநரான தந்தை ஒரு வருக்கு 1859-ம் ஆண்டில் பிறந்தார். ஜேரோப்பாவில், பல மொழிகள் பேசும் மக்களிடையே மொழிக்கலவரம், இனக் கசப்பு உண்டாகிய காலம் இது. பல மொழிகளும், பல மதங்களும், சமூகப் பழக்க வழக்கங்களும் கசப்பு மனப்பான மையைக் கூட்டிக்கொண்டு போயின. இளைஞர் யிருந்த சமன்கொவ், அறியாமையும், ஒருவரை யொருவர் அறியாத தன்மையுமே இக் கசப்பு மனப்பான்மைக்குக் காரணம் என்றும், ஒரு பொது மொழியின் மூலம் ஓரளவுக்கு இப்பிரிவினைகளைத் தீர்க்க வழிவகை காணலாம் என்றும் நினைத்தார். ஒரு பொது மொழி மூலம் பல நாடுகளுக்கிடையில் சிநேகத்துவத்தை வளர்ப்பதே அவர் குறிக்கோளாயிருந்தது. தம் வாழ்க்கையை இவ்வுன்னது குறிக்கோளுக்கே அர்ப்பணி த்தார். உலகில் பல பாகுபாடுகளிருந்தாலும் இவை வெளி த்தோற்றப்பட

பாகுபாடுகளே யொழிய, 'மனித குலம் ஒருமைத் தன்மையுடைத்து' என்பது அவரது அசைவுரு நம் பிக்கை. இங்கம்பிக்கை இன்று சமாதான உலகத்தியச் செடியாக வளர்ந்து வருவதைக் கண்ணரக்காண்கின்றோம். 1922-ம் ஆண்டில் உலகத்தேசிய சட்டசபை (League of Nations) இம்மொழி இயக்கத்தை உலக சமாதான இயக்கம் என்று போற்றி இருக்கிறது. 1955-ம் ஆண்டில் ஜக்கிய தேசிய கல்வி, விஞ்ஞான, கலாச்சார ஸ்தாபனம் (U. N. E. S. C.O) இம்மொழி இயக்கத்தைப் போற்றி, உலக மனப்பான்மைக்கு இவ்வியக்கம் செய்த சேவை அளவிடற்பாலது என்னும் கருத்தமையை ஒரு பிரேரணை உருவாக அங்கீகரித்து மதிப்புக்கொடுத்தது.

இம்மொழி இயக்கம் உலக மக்கள் ஒற்றுமை உணர்ச்சியோடு வாழவேண்டும் என்னும் தார்ப்பரியத்தின் பிரதிபலிப்பு. தொடக்கத்தில் இவ்வியக்கம் ஆதரிப்பார் இல்லாது தவித்தகாலமுமுண்டு. உருசிய சமூக எழுத்தான் வியோ ரொல்ஸ்ரோய் (Leo Tolstoy) இம்மொழி மனித குலத்துக்கு மதிப்பிட முடியாத நன்மையை ஏற்படுத்தும் என்றுகூறி ஆசீர்வதித்துப் போந்தார். இதன் பின்னர் பல பிரஞ்சு விஞ்ஞானி களும், உலகப் புகழ்பெற்ற ஜெனிவா தத்துவானி ஏனால்ர் நவில் (Ernest Naville) போன்ற வர்களும் எஸ்பெறன்றோ மொழி உலகெங்கும் கல்லூரி களில் போதிக்கப்பட வேண்டுமென்று வளர்க்கவேண்டும்; ஆனால் இது பிரசாரம் செய்தனர். இதையெர்டி பல நாட்டுப் பிரசாரங்களும், செய்தித்தாள்களும் இம்மொழியின் மக்களுக்காட்டின. எஸ்பெறன்றோ மொழி மகாநாடு 1905-ஆம் ஆண்டில் வெளாலோக் இன் (Boulogne) நகரத்திலும், 1906-ஆம் ஆண்டில் ஜெனிவாவிலும், 1907-ஆம் ஆண்டில் கேம்பிரிட்சு நகரத்திலும், உலகரித்தியில் கூடிற்று. இம்மகாநாடுகள் சில தெள்ளித்தின் உண்மைகளைப் புலப்படுத்தின. ஒவ்வொரு மொழியினருக்கும் தங்கள் தாய்மொழி அமிர்தம் என்பதும், எஸ்பெறன்றோ மூலம் உலக இனத்தினர் யாவரும், பல நிறத்தினராயினும், பல மொழியினராயினும், சமமானவர்கள் என்னும் அடிப்படை உண்மையும் உணரப்படலாயிற்று. எனினும் மொழியை அம்சமாக தத்திகழ்ந்த சமன்கொவ் தமது வாழ்நாளிலேயே தமது கனவு பலித்தது என்று உவகை பூத்தார். மக்களுக்கிடையில் உண்டாகும் பல விதப் பூசல்களும் சமூகக் கோளாறுகளிலும், விஞ்ஞானிரதியில் அமைக்கப்படாத பொருளாதார அமைப்பினாலும், மக்களுக்கிடையில் நல்லுணர்வு வளர்க்கப்படாமையினாலுமே என்று அழுத்தாகுத்தமாக்கலூறி, உலகுக்கு ஒரு பொதுமொழி மட்டுமல்ல, பொதுநிதித் தத்துவமும் அத்தியாவசியம் என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினார். ஒவ்வொரு மதத்தினரும், மொழியினரும் தங்கள் மதத்தை, மொழியைப் பேணி வோதிக்கப்பட வேண்டுமென்று வளர்க்கவேண்டும்; ஆனால் இது மற்ற மதங்களின் வளர்ச்சிக்கும்,

மொழிகளின் வளர்ச்சிக்கு முடியாது என்பது அவர்களால் கூறப்படுகிறது. “உனக்கு எதை நீசெய்யாதுவிட விரும்புகிறதோ அதை மற்றவர் அங்குச் செய்யாதே,” என்பது அவர்களால் கூறப்படுகிறது.

முதலாவது உலகயுத்த காலத்தில், எஸ்பறந்றோ இயக்கம் தேங்கிக்கிடந்தது. மொழி, இனம், மத சிறுபான்மையினரின் நிலை சீரமிக்கும்தொன்று போகும் தன்மையைக் கண்டபெரியார் சமன்கொவு, ஒவ்வொரு நாட்டிலும் எல்லாவிதமான சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளும் பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்றும், ஒருநாட்டில் பல இனத்தவர்கள் வாழ்ந்தால், அங்காடுகளுக்கு பூகோளரீதியில் பெயர்கொடுக்க வேண்டுமேயொழிய ஒரு தனி இனத்தினது பெயரை யொட்டி பெயரிடப்படாது என்றும் உலகப்பிரமுகர்களுக்கு வேண்டுகோள்விடுத்தார்.

“உலகம் ஒன்று,” என்னும் தனித்தத்துவத்தைப் பறப்பியதுத் தமசீலன் சமன்கொவு இருதய நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு 1917-ம் ஆண்டில் இறந்தார். அவர் இறந்தும், அவர் மொழி வாழ்கின்றது, அவர் தத்துவம் வளர்கின்றது.

இம்மொழி இன்று உலகமகாநாடு களிலும் விஞ்ஞானிகள் சங்கங்களிலும், பாவிக்கப்படுகின்றது. ஜரோப்பிய நாடுகளில் புத்தகங்கள், செய்தித்தாள்கள் பிரசரிக்கப்படுகின்றன. சமன்கொவு அவர்களின் விரிவுரைகளும், கவிதைகளும், இவரின் பல மொழி பெயர்ப்பு நூல்களும், (ஷிக்கன்ஸ், மோவியர், செகசிற்பியார் நூல்கள்) பிரசரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு உலகப்பொது மொழி மூலம் உலக ஒற்றுமை உருவாக்கப்படுமா, அல்லது “வேற்றுமையில் ஒற்றுமை,” என்பதற்கிணக்கப்பல மொழிகள் மூலம் ஒற்றுமை காண முடியாதா என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன. ஒரு உலகப்பொது மொழி மூலமே உலக ஒற்றுமை காணமுடியும் என்றுகொள்ளாது, எஸ்பறந்றோ போன்ற பொது மொழி மூலமும் உலகக்கூட்டுத்தன்மையும் பறப்பட்டலாம் என்று கொள்ளவேண்டும். எஸ்பறந்றோ மொழிக்கும் அதன் ஆசிரியனுக்கும் மனிதவர்க்கும் கடமைப்பாடுடையது.

“.....இவள் செப்பு மொழி பதி னெட்டுடையாள், எனிற சிந்தனை ஒன்றுடையாள்.” (எங்கள்தாய் — பாரதியார்)

சந்தீத்து வீட்டோம்

ஒருவன்:- இருபது ஆண்டு காலம் நானும் என்மனைவியும் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடு காலம் கழித்தோம்.
நண்பன்:- பின் என்ன நேர்க்கு விட்டது?
முதல் ஆள்:- இருவரும் பின்பும் சந்தீத்து வீட்டோம்.

(ககானியா)

விஞ்ஞானம்

மனித இனங்கள்

க. சிவபாதசந்தரம் B. Sc. (Hons)

(முன் தொடர்ச்சி)

மக்கள் செறிவு, அவர்களின் நிறத்துடன் ஒத்து அமைந்துள்ளது. நிறத்தை துணைகொண்டு மக்களைப் பாசுபடுத்தும்போது, மூன்று அல்லது நான்கு முக்கிய இனங்களைக் காணலாம். ஆபிரிக் காவில் கறுத்தவர்; மத்திய ஆசிரியர்களும், கிழக்காசியாவிலும் மஞ்சள் நிறத்தவர்; ஜரோப்பிய, ஆசிரியப் பகுதியில் வெள்ளோயர்; தென் கிழக்கு ஆசிரியர் மன்னிறத்தோர். அமெரிக்க இந்தியர்களும் சன் இனத்தவரினரும் பிறந்தவர். தொல்குடி அவுஸ்திரேலியர், கறுத்தவர்களினரும் அல்லது வெள்ளோயரினரினரும் தோன்றிய ஒரு கலப்பு.

ஒரே குணத்தை வைத்து இனங்களென்று வகுக்க முடியாது. ஆனால் மேற்கூறிய வகுப்புகள், வேறு குணங்களைக் கொண்டு ஆராயும்போதும் பொருந்தும். கெஜித்தின் தன்மையையும், மன்றையின் வடிவையும் சேர்க்கும் போது, ஆபிரிக்கா வாழ்க்கறுத்தவர்கள் கெஜம் நீட்டு; மத்திய ஆசிரியர்களும், கிழக்கு ஆசிரியர்களும் மஞ்சள்நிறமுறையோர்களும், கறுத்தவர்களும் நீண்டமன்றை வடிவையோர்களும் இடையே உள்ள ஒரு கூட்டம் எனப் புலப்படும். இதை அடியாகக் கொள்ளின் ஜரோப்பியர் ஒரு பழையான கூட்டமென்றும், மொங்கோவியரும் ஆபிரிக்கரும் இவரினரினரும் பிறந்த இரு குறிப்பிடத்தக்க கூட்டங்கள் என்பதும் புலப்படும்.

ஒரே கண்டத்தில் வாழ்வோரை ஜிரின்டு குணங்களைக் கொண்டு நோக்கின் ஏற்குறைய ஒரே மாதிரியாகக் காட்சி யளிப்பார். ஆனால் நாம் மக்களில் கானும் பல இயல்புகளைக் கொண்டு ஒரு கண்டத்தில் வாழ்வோரை ஆராயின் அவர்களைப் பல சிறு கூட்டங்களாகப் பிரிக்கவேண்டும். இப்படிப்பாகுபடுத்தினும், அங்கும் வேற்றுமைகளைக் காண வாம். ஐரோப்பியரை நோக்குவோம். ஐரோப்பியருள் மூன்று பெரும் இனத்தோரைக் காணலாம். நோடிக்ஸ் (Nordics) அல்லபையின் (Alpine) மத்தியத்தையேர் (Mediterranean)-ல்கண்டநேவியர் (Scandinavian), பிரித்தானியரில் ஒரு பகுதியினர், வட பிரான்ஸியர் (North French) ஜேர்மனியினர் ஒரு பகுதியைச் சேர்க்கும் வட மத்திய ஐரோப்பியர் எல்லாம் நோடிக்ஸ். மத்திய பிரான்ஸிலிருந்து மத்திய ஐரோப்பாவரையில் உள்ள பரப்பில் வாழ்வோர் அல்லபையின். ஜேர்மனியிலும் அல்லபையின் இனத்தவர் உண்டு. தென் ஐரோப்பியர் மத்தியத்தை இனத்தவர். இம்முன்று பெரும் பிரிவிலும் பலப்பல மக்கட்பிரிவுகள் உண்டு. இதே போன்றதுதான் மற்றையகண்டங்களும். மேலும் ஒரு கண்டத்திலுள்ளோர் மற்றையகண்டத்திலும்.

இன்னோருடன் சேர்ந்து தனி யான கூட்டங்களும் உண்டாகியுள்ளன.

அறிவியல் ஆராய்ச்சிகள் மக்களில் நான்குவகை உண்டென்று காட்டுகின்றன. இப்பிரிவினை இரத்த ரீதியானது. இரத்தத்தில் நான்கு வகையுண்டு, A, B, AB, O-இவற்றுள் O வகை 40% மக்களிலும் AB 2% மக்களிலும், Aயும் Bயும் 58% மக்களிலும் காணப்படுகின்றது. இப்பாகுபாட்டைக்கண்டு, விஞ்ஞானித்தியிலும் மக்களில் இனம் உண்டு, சாதியுண்டு எனத் தம்பட்டமடிக்கமுடியாது. இங்கான்கு வகையையும் எந்தத் தேசத்தவரிலும் காணலாம், எந்தச் “சாதியிலும்” காணலாம். “தாழ்ந்தவரிலும்” காணலாம். “மேம்பட்டவரிலும்” காணலாம். வெள்ளையரிலும் O இரத்த வகையுண்டு. கறுத்தவரிலும் O இரத்த வகையுண்டு; தாழ்ந்தவரிலும் A இரத்த வகையைக்காணலாம், உயர்ந்தோரிலும் A வகையைக் காணலாம்.

முற்றும்.

பரிமாறல்

உரையாடல் என்பது அறிவைப் பரிமாறிக் கொள்வது. விவாதம் என்பது அறியாமையைப் பரிமாறுவதாகும்.

(வாழிங்டன் போஸ்ட்)

வெப்பமும் அதன் குறுதிசயமும்

— T. S. —

நாம் நெருப்பில் கையை வைத்ததும் சுடுகின்றது என்பதை உணர்கிறோம். பனிக்கட்டியில் வைத்ததும் குளிர்கின்றது என்பதை உணர்கிறோம். குடு, குளிர்என்ற இந்த இரு சொற்களும் எதைக் குறிக்கின்றன. குட்டை, வெப்பம் என்று சொல்வதும் யாவரும் அறிந்ததே. இந்த வெப்பம் இன்னது என்பதுபற்றி அறிதல் யாவரும் விரும்பத்தக்கது.

ஆதிகாலத்தில் மனிதர் உணவுகளைச் சமைத்து உண்டது இல்லை என்றும், பின் ஒரு பொருநூடன் இன்னெநு பொருளை உரோஞ்சு தல்லுலம் நெருப்பைக் கண்டுபிடித்தனர் என்றும் அதன் உதவியால் உணவுகளைச் சுட்டும் பின் காலகதியில் சமைத்தும் உண்ணத் தொடங்கினர் என்றும் நாம் படித்திருக்கிறோம். ஆனால் அக்காலத்தில் வெப்பம் என்றால் என்ன என்பதைப்பற்றி அறிய ஒரு வரும் முற்படவில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் வெப்பம் ஒரு திரவம், இதற்கு நிறை இல்லை, கண்ணுக்குத் தெரியாதது, என்று ஒரு விஞ்ஞானி ஒரு கொள்கையை உலகத்தாருக்கு அளித்தான். அக்கொள்கைக்குக் “கலோறிக்கொள்கை” (Caloric theory) என்ற நாமத்தையும் கொடுத்தான்.

ஆனால் இக்கொள்கை முற்றுக உலகத்தோரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. ஒரு பொருளை உஷ்ணப்படுத்தும் பொழுது “கலோறிக்” (Caloric) உஷ்ணப்படுத்தும் பொருளுக்குப் பாய்கின்றது என்று “கலோறிக்கொள்கை” கூறிற்று. இது அக்காலத்தில் முதலில் உண்மையாகத் தோன்றிய போதிலும் வெப்பத்தின் சில குணங்களை நிருபிக்கமுடியாததன்மையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை.

பின் அதிபிரயாசையின் பயனாக வேறொரு கொள்கை விஞ்ஞானிக்கையை நடைபெற்றது. தொடங்கியது. இக்கொள்கை வெப்பம் ஒருவகைச் சக்தி என்பதைக் குறிப்பிட்டது. ஒளி ஒருவகைச் சக்தி, ஒலி ஒருவகைச் சக்தி, மின் சாரம் ஒருவகைச் சக்தி. இவைபோன்று வெப்பமும் ஒருவகைச் சக்தி. சக்தியை ஆக்கவோ அழிக்கவோ முடியாது. ஆனால் ஒருவகைச் சக்தியை இன்னெநுவகைச் சக்தியாக மாற்ற முடியும். சக்தியைப் பிறப்பிக்க பொறிமுறைவேலை (Mechanical Work) செய்யப்படவேண்டும். கொல்லன் தனது கம்மாலைவில் சம்மட்டியைத் தூக்கி ஓங்கி இரும்புக்கு அடிக்கிறோன். அப்பொழுது அவன் பொறிமுறைவேலை செய்கிறான் என்பது நமக்குத் தெரி

கிறது . இப் பொறிமுறை வேலையின்பயனாக நிலைப்பண்புச் சக்தி (Potential energy) இயக்கப்பண்புச் சக்தியாக(Kinetic energy) மாறுகின்றது. பின்பு இயக்கப்பண்புச்சக்தி வெப்பமாகவும், ஒளியாகவும் மாறுகின்றது. இப் பொழுது, இயக்கப்பண்புச் சக்தி என்ன உண்மையை உணர்த்துகிறது என்பதைச் சற்றுக் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவோம்.

இரசாயனப் பரிசோதனைகள், பொருள்கள் அனுக்களால் ஆக்கப்பட்டன என்ற உண்மையை அளித்தன. பொருள்கள் கொண்டுள்ள அனுக்கள் எந்தநேரமும் மாறு அசைவுடன் (Constant motion) இருக்கின்றன. அனுக்கள் சதா அசைந்து கொண்டிருக்கின்றன என்ற இந்த உண்மையைத் தாவரவியல் நிபுணர் “ரூபேட் பிறவன்” (Robert Brown) என்பவர் 1827ஆம் ஆண்டு நீரில் மகரங்தப் பொடியை தீட்டுப் பரிசோதனை நடத்திய பொழுது கண்டுபிடித்தார். இச் சதா அசைவை “பிரவனியன் அசைவு” (Brownian movement) என அழைத்தார். அனுக்களின் மாறு அசைவே வெப்பத்துக்குக் காரணமாக இருக்கின்றது என்பதுதான் ‘இயக்கப்பண்புச்சக்திக் கொள்கை’ தரும் விளக்கம். கேள்விகள் எதற்கும் விளக்கம் கொடுக்கக்கூடிய கொள்கை கையே எவரும் விரும்பி ஒப்புக் கொள்வர். கலோறிக் கொள்கை சில கேள்விகளுக்கு விளக்கம் கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருந்த காரணத்தாலும், இயக்கப்பண்புச் சக்திக் கொள்கை எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் விளக்கம் கொடுக்கக்கூடிய முறையில் இருந்த காரணத்தாலும் “கலோறிக் கொள்கை” கைவிடப்பட்டு இயக்கப்பண்புச் சக்திக் கொள்கை யாவராலும் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

திடம், திரவம், வாயு ஆகிய மூன்றுவகைப் பொருள்களுக்கு மிடையேயுள்ள வித்தியாசம் அப்பொருள் கொண்டுள்ள மூலக்கூறுகளுக்கு(Molecules) இடையேயுள்ள சராசரித் தூரத்தைப் பொறுத்திருக்கின்றது. மூலக்கூறுகள் ஒன்றையொன்று சுர்த்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. ஒன்றையொன்று சுர்க்கும் விசை இரு மூலக்கூறுகள் கிட்டவாயின் கூடியதாகவும் தூரவாயின் குறைவாகவும் இருக்கும். ஒரு மூலக்கூற்றின் விட்டம் ‘வி’ எனக்கொண்டால் ஒரு வாயுவின் சாதாரண நிலையில் மூலக்கூறுகளினிடைத்தூரம் 10வி தொடக்கம் 15வி வரையில் இருக்கும். இங்கே ஈர்ப்புவிசை (Force of attraction) மிகவும் குறைவு. ஒரு வாயு திரவமாக மாறும்பொழுது கனபரிமாணம் குறைகின்றது. ஆகவே மூலக்கூறுகளுக்கிடையேயுள்ள தூரங்கள் குறைகின்றது. இடைத்தூரம் 2வி தொடக்கம் 4வி வரையிலிருக்கும். இங்கே வாயுவின் ஈர்ப்புவிசையிலும் கூடிய ஈர்ப்புவிசை உண்டு. திடத்தில் மூலக்கூறுகள் நிலையான இடங்களிலிருந்து ஊசலாடிக்

கொண்டு (Oxillating) இருக்கின்றன. ஆகவே ஈர்ப்புவிசை அதிகமாக இருக்கின்றது. திடப்பொருள் ஒன்று திரவமாகவும் அல்லது திரவம் வாயுவாகவும் மாறும் பொழுது ஈர்ப்புவிசையின்றும் இழுத்துக்கொள்வதற்கு வெப்பப்படுத்தவேண்டும். இந்தச் சக்தி தான் மறை வெப்பம் (Latent heat). இயக்கப்பண்புச் சக்திக் கொள்கை, ‘வி’ நிறையுள்ள அசையும் மூலக்கூறு ஒன்று ‘வே’ வேகத்தில் அசைந்தால் அம்மூலக்கூற்றின் இயக்கப்பண்புச் சக்தி அரை நிலே² ஆகும் எனக் கூறுகின்றது. ஆகவே மூலக்கூறு ஒன்றின் இயக்கப்பண்புச்சக்தி அதன் அசையும் வேகத்தைப் பெறுகின்றன. அந்த மூலக்கூறுகள் மேலேயுள்ள வெளிப்பகுதியை அடைகின்றன. விரைவாக அசையும் மூலக்கூறுகள் விலக்கப்பட்ட காரணத்தால் திரவத்தில் மிகுந்திருக்கும் மூலக்கூறுகளின் சராசரி வேகம் குறைக்கப்படுகின்றது. இது வெப்பநிலையின் வீழ்ச்சிக்குச் சமமாக இருக்கின்றது. இதுவரை கூறியவற்றுல் வெப்பத்தின் குறைத்திசையம் ஓரளவு புலனுகின்றது.

பொருளிலிருந்து வெப்பம் குளிரான பொருளுக்குக் கடத்தப்படுகின்றது. இரு பொருளினதும் வெப்பநிலை (Temperature) ஒரே வகையாக இருக்கும் வரையும் இது நடைபெறும். குடான பொருள் இழந்த வெப்பம் குளிரான பொருள் அடைந்த இலாப வெப்பத்திற்குச் சமம்.

ஒரு திரவம் ஆவியாகும்பொழுது திரவத்தின் மேற்பரப்புக் குக்கிட்டவுள்ள மூலக்கூறுகளுள்ள ரேடோன்று மோதுங்காரணத்தால் சுற்றுடலிலுள்ள மூலக்கூறுகளின் கவர்ச்சியின்றும் தப்பி வெளியேறக்கூடிய வேகத்தைப் பெறுகின்றன. அந்த மூலக்கூறுகள் மேலேயுள்ள வெளிப்பகுதியை அடைகின்றன. குடான பொருள் ஒன்றையும் குளிரான பொருள் ஒன்றையும் எடுத்துக்கொள்வோம். குடான பொருள் கொண்டுள்ள மூலக்கூறுகளின் சராசரி வேகம் குறைக்கப்படுகின்றது. இது வெப்பநிலையின் வீழ்ச்சிக்குச் சமமாக இருக்கின்றது. இதுவரை கூறியவற்றுல் வெப்பத்தின் குறைத்திசையம் ஓரளவு புலனுகின்றது.

சிருஷ்டி

முதலாளித்வ நாடுகளில் உண்மைக் காதலென்பது காணமுடியாத ஒன்று. உண்மையாயின், அவற்றிற்குப் பதில் செயற்கைச் சிருஷ்டிகளைப் படைத்து விடுவார்கள்.

(ரெவி லீற்ஸ்)

சிந்தித்துப்பார்!

— ‘மணிவாணன்’ —
முல்லைத்தீவு

மனிதனே! நீ சிந்தித்துப்பார். நீ, நடந்துவந்த வாழ்க்கைப் பாகையைத் திரும்பிப்பார்; அதிலே உனது சாதனைகளைச் சிந்தி. மனிதா! உனக்குமாத்திரம் இயற்கை, சிந்தனைசெய்யும் சக்தியை ஏன் அளித்தது. இவ்வுலகில் தோன்றி மண்ணேடு மண்ணேய் மறைந்தோர் எத்தனைபேர். அவர்களூல்லாம் சாதித்தவை என்ன? அப்படிப் பிறந்து எவருக்கும் பயன்படாதவைகயில் இறப்பதில் கண்ட பிரயோசனம் என்ன?

உனக்குமுன், வழிகாட்டிகளாகத் தோன்றி; உலகிற்கு அகஸ்தியைப் பரப்பி வாழ்ந்துபோன மகான்களை உன் மனத்திரையில் போட்டுப்பார்! அவர்களது ஞானஷனியாலன்றே; இன்று மக்களினம் ஒரளவிற்காயினும், பரந்த நோக்கமுடைய வர்களாய் வாழ்கின்றனர். அம் மகான்கள் சாதித்ததென்ன? அடிமையும் அச்சமும்

உயர்த்தும் மாடிகளைக்கொண்டு எத்தனைபேரை, நாட்டில் அலைய விடாது இருப்பிடம் தேடி தகொடுக்கலாம். ஆண்டவன் படைப்பிலே எந்தனைபேர் தாம் உழைத்து உண்ணமுடியாது தவிக்கின்றனர். அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும். உனக்குப் பகுத் தறிவைக் கொடுத்தது எதற்கு?, அவர்களுக்கு நீ செய்யவேண்டிய கடமை என்ன? அவர்கள் ஏன் நாட்டில் அலைந்துதிரிக்கின்றனர். நீ சிறிதாவது சிந்தித்துப் பார்த்தாயா?

உன்னை மேல்மாடிக்கு ஏற்றிய வன்யார்? உழைப்பால் மிகுந்த கூவியான்தான், நீ, பாடுபட்டு நிலத்தில் வியர்வை சிந்த உழைத்த பணமல்ல. தங்திரமாய் வஞ்சளையாய் மற்றவர்களுடைய உழைப்பை அபகரித்துக்கொண்டு அவனை ஏழையாக்கியதும்; காணுமல் அவன்மீது சோம்பேறி, வேலையில்லாதவன் என்னும் வீண பழிகளைச் சுமத்த எத்தனிக்கின்றூய். உண்மையில் சோம்பேறி நீயே என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. ஒருவன் ஏழையாகவும் ஒருவன் பணக்காரனுகவும் இருப்பது அதனுலேதான். அவனைச் சோம்பேறியாகச் செய்தது நீதான். உன் உல்லாச நடையையும் போக்கையும் கண்டு, நானும் மனிதன்தானே; அப்படி நானும் திரிந்தால் என்ன என்று உன்னல் ஏமாங்கு தன் உழைப்பை விட்டுக் கள்வனுக இருக்க எத்தனிக்கின்றன.

நீ, மற்றவனை இகழாதே. இகழும்படி உனக்கு யார் எந்தப்

மனிதப்பிசாசே! நீ ஏன் கண் முடிக்கொண்டிருக்கின்றாய். மகான் கள் தாம் வாழ்ந்து காட்டிச் சொல்லிச் சென்றது உன் நினைவில் இல்லையா? மனிதனை மனிதனுக மதித்துநட. எல்லோரும் மனிதர் கள் என்பதை நீ மறந்துவிடாதே. உலகிற்கு நன்மைதான் செய்யா விட்டாலும் தீமையாவது செய்யாதிரு. இதைத்தான் மகான்கள் விரும்பினர்; தாழும் செயலில் காட்டினர்; மற்றவர்களையும் அப்படியே வாழும்படியும் கூறினர்.

சாதிப்பிரிவினைகள் என்னும் வேறுபாட்டால் எத்தனை ஊழல் கள் உண்டாகின்றன. மனிதனே! உனக்குத்தான் கூறுகின்றேன். நீ உண்ணும் உணவில், உன் உருவத்தில், உன் உணர்ச்சியில், நீ தவிர்க்கும் மனிதனில் ஏதாவது வித்தியாசம் காட்டுவாயா? அன் (முற்றும்)

உங்கள் வாகனங்களை இயக்கும்

பாட்டாரிகளை சரிபார்த்து

சேவைசெய்யச் சிறந்த இடம்

“சுந்தரம்ஸ்” பட்டி சேர்விஸ் நிலையம்

402, காங்கேசன்துறை வீதி : : யாழ்ப்பாணம்

அகம் தரும் அன்றீயல்

கி. தில்லைநாயகம்

உலகத்துயிர்கள் யாவும் இன் பத்தை எதிர் கோக்கியே வாழ் கின்றன. இணைப்பிரியா இணைப்பைப் பெற்ற இன்பதுங்பங்கள், வாழ்க்கையில் மாறி மாறிச் சமூல் வதியற்கையே! இருஙைக்கண்டஞ்சிய பண்டை மனிதன், பகலையும் கண்டுகளிக்கலாம் என்ற உள்ள உறுதியுடனேயே இரவைக்கழித் தான். துன்பம் கண்டு சமூலும் உளம் படைத்த மனிதன், எதிர் வரும் இன்பத்தைக் கற்பணை செய்தே இதய மொன்ற வாழ்கின்றன. உள்ள எதிரும் இன்ப அணைப்பில் துன்பமும் இன்பமாக அவனுக்குத் தோன்றுகின்றது.

மக்கள் வாழ்க்கையைப் பண்டைத் தமிழர் அகம் புறமென வகுத்தனர். அன்பினது அழிய ஒழுக்கமும், வீரத்தினது வீழுமிய ஆற்றலுமே அகம் புறமெனப்படும். மக்கள் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் வீட்டின்பமேயென அறநூல்கள் கூறும். வீட்டின் பத்தை அடையச் சிறந்த ஏது அருளுடைமை. இதை கோக்கியே ‘அருளிலார்க் கவ்வுக்கமில்லை’, என்றார் வள்ளுவர். அவ்வருட்குத் தாயாக அமைந்த பண்பே அன்பு. ‘அருளென்னும் அன்பின் குழவி!’ அன்புத்தாயின் வயிற்றி வேயே அருள் என்னும் குழந்தை பிறக்கும். அன்பைப்பெற்றுவன்றே அருளை அடைந்தின்பமைய்தலாம்! அன்பை முதலாகக் கொண்டு அதன்வழி சிற்கும் உடம்பே உயிர் நின்ற உடம்பெனப்படும். ‘அன்பின் வழியது உயிர்நிலை’! மற்றைய உயிரற்ற உடலாகவே கருதப்படும். அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டதே இவ்வகை வாழ்வு. இவ்வன்பின் பண்பை உணர்த்தவே திருமலரும் ‘அன்பே சிவம்’ என்றார்.

இயற்கையிலேயே நற்குணம் படைத்த மக்களும், சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளால் தம் நிலை மறந்து தவறுபுரிவதுண்டு. மக்கள் போற்ற வாழும் தலைவர்களுக்கும் மந்திரியின் ஆலோசனை வேண்டுமன்றே. ஒருவனுடைய வாழ்க்கையில் மந்திரியின் இடத்தை வகுப்பவள் மனைவியே! வாழ்க்கையின் சகல அம்சங்களிலும் துளை நிற்பவள் மனைவி. அன்பின் பிணைப்பன்றே கணவன் மனைவி ஒன்றி வாழும் வாழ்க்கை. அவ்வன்பைப் பெருக்கி வாழ்வு வைச் சீராக்கி உலகுக்குப் பயன்பட வாழ்தலே மக்களின் கடமை.

மனித உள்ளம் வாழும்வரை ஏதோ ஒன்றைச் சார்ந்தே வாழுகின்றது. இலட்சியமற்ற வாழ்வு மரக்கட்டைக்கு ஒப்பாகும். குழந்தைப்பருவத்தில் தந்தை தாயரில்

அன்பு பிறக்கின்றது. பள்ளி ப் பருவத்தில் பந்துக்களிடத்திலும் அன்பு பரக்கின்றது. பருவ வயதானதும் எதிர்ப்பாலில் நேசம் உதிக்கின்றது. இங்கிலையைக் கடந்து பொதுத் தொண்டிலோ, கலை ஆர்வத்திலோ, பேரின்ப ஊற்றிலோ திணொப்பவர் எத்தனைபேர்!

பருவ அன்பே காதலாக ஊற்றை டுக்கின்றது. அவ்வாரூபிய காதலன்பில் இருவரும் ஒன்றி வாழ்வாராகில் அவர்கள் தமக்கும் உலகுக்கும் பயன்பட வாழ்ந்து இன்பமடைவார்களென்பது திண்ணம்.

ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்கின்றனர். அவ்வன்பு காதலாக மாறுகின்றது, ஒருவர்க்கொருவர் இன்றியமையாமையை உணர்கின்றனர். ‘இருதலைப் புள்ளின் ஒருயிரம்மே’ என ஈருடலில் ஒரு பிராகின்றனர். இங்கிலையில் அவர்களின் அன்பே உள்ளத்தைப் பண்படுத்துகின்றது. காதலன்தன் தலைமைத் தன்மையை உணருகின்றன. ‘நடுவணதெய்த இருதலையுமெய்தும்’ அறம் பொருள்இன்பமென்ற மூன்றிலும் நடுவதாகிய பொருளைகின்றன. அந்தனரோம்பலும், துறவோர்க்கெதிர்தலும், விருந்தெதிர்கோடலும்’ ஆகிய நற்செய்கைகளைக்கையாண்டு வாழ்கின்றன. கணவன் புகழிலேயே கண்ணும். கருத்துமாக இருக்கின்றார்கள். அந்தனர் வேதமோதுகின்றனர். ஆலய பூசை நடைபெறுகின்றது. மாதமும் மழை பொழுகின்றது. நாடு நலம் பெறுகின்றது. மக்கள் இனிப்பமென்ற மூன்றிலும் நடுவதாகிய பொருளைகின்றன. அந்பழுமக்கில் நடுவதை அறிகிறுன்றன. உடனே பொருளீட்டும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறன. இப்போது விழுமிய ஆற்றலாகிய புறம் தலைதாக்குகின்றது. தகாத வழிகளில் பொருளைத் தேடி அவன் முயற்சிக்கவில்லை. அவ்வாறு தேடும் பொருள் அற இன்பவாழ்வுக்கு இடையூருகும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

அவனது ஆசைக் காதலியின் மதிப்பையும் பாதுகாக்க வேண்டியவனுக அவன் இப்போ உள்ளான். நல்ல முயற்சியினால் பொருளைத் தேடுகின்றன. மனம் புரிகின்றன. பொருளைக் காப்பாற்றுகின்றன. பெருக்குகின்றன. அறம் புரிந்து இன்பவாழ்வுக்கின்றன.

காதலியோ தன் அன்புக் காதலன்பியும் எதிர்வரும் காதலின்பவாழ்வினையும், உள்ளம் கவர்ந்த காதலனின் உண்ணத பண்புகளையும் உன்னி உள்ளம் களிக்கின்றன. காதல் திருமணமாகின்றது. இல்லற வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கின்றது. ‘அறவோர்க்களித்தலும். அந்தனரோம்பலும், துறவோர்க்கெதிர்தலும், விருந்தெதிர்கோடலும்’ ஆகிய நற்செய்கைகளைக்கையாண்டு வாழ்கின்றன. கணவன் புகழிலேயே கண்ணும். கருத்துமாக இருக்கின்றார்கள். அந்தனர் வேதமோதுகின்றனர். ஆலய பூசை நடைபெறுகின்றது. மாதமும் மழை பொழுகின்றது. நாடு நலம் பெறுகின்றது. மக்கள் இனிது வாழ்கின்றனர்.

இச்செம்மையான வாழ்க்கையின் விததே அன்பு. இவ்வகை உள்ள முருக்கும் அன்போவியங்களை நம் சங்ககால இலக்கியங்களில் எங்கும் பரக்கக் காணலாம்.

I காதலி

அந்தி வெயிலின் அலங்கார ஒளியில் அழகுபெறும் சோலை. சோலையுருகினில் ஒரு சிறுவீடு. அவ்வீடில் இருந்து பட்டுத்திரை

யிடப்பட்ட பொற்சிலைபோன்று வெளி வந்தான் ஒரு இளம் பெண். பருவமணம் கமமும் பனிதுளிர்க்கும் மலர் அவள். பூப்பெய்திப்புது வளர்ச்சியடைந்த அங்கங்கள், புருவங்களிடையே புரஞும் கயல் விழிகள், கொவைக்கொடி கனிபோன்ற அதரங்கள், சந்திரன் போன்ற முகம். வல்லிக்கொடி போன்ற உடல். பார்ப்போர் மனதைப்பற்றி ஈர்க்கும் அவள் கொண்டுள்ள அழுகு சோகத்தி ரையினுள் சொலித்துக்கொண்டிருந்தது. காலையிலே அரும்பிப்பகலெல்லாம் போதாக வளர்ந்து, மாலையை எதிர்நோக்கி மலரவிருக்கும் அவள் என்புமலர் தாங்கொண்டு ஏக்கத்தினால் தவித்துக்கொண்டிருந்தது. சில நாள் ததொடக்கம் ஏற்பட்ட பிரிவு என்னும் நோய் அவளின் அழகையே உண்டு வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. பனி வரண்ட பூவாகவே அவள் நடந்து வந்தாள். முன் இன்பமளித்த அச்சோலை சிறுசாந்தி யை அளிக்கு மென்று நம் பியே நடந்தாள். புருவங்கள் நெற்றியிலே உயர் விழிகளை அகல விரித்து சோலையை வெறித்து நோக்கியவன்னம் வேலி அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தாள். சோலை மலர்கள் அவளின் கண்களுக்கு விருந்தாகவில்லை. நறுமணம் அவனுக்கு இன்புட்டவில்லை. வண்டோசையை அவள் செவிகள் வரவேற்கவில்லை. தென்றல் அவனுடலில் புத்துணர்ச்சியூட்டவில்லை. ஆடாமல், அசையாமல் யோகியர்போன்று வின்றுகொண்டிருந்தாள் அவள்.

இத் தவத்தைக் கலைக்கும் பாவனையில் அங்கு ‘வந்துசேர்ந்தாள் பணிப்பெண். தலைவியின் இங்கிலை கண்டு அவனுள்ளம் இரங்கியது. தலைவன் வந்து பற்றை மறைவில் மறைந்திருப்பதை அவள் முன்பே கண்டுவிட்டாள். தலைவியின் அன்பின் அழக்கத்தைத் தலைவருக்குணர்த்தி விரைவில் திருமணம் நடைபெறச் செய்யவேண்டுமென பது அவள் அவா. இச் சந்தர்ப்பத்தை இனிதாகப் பயன்படுத்த என்னுக்கிறீர். உடுகளில் ததும் பிய புன்னகையைச் சாமர்த்தியமாக மறைத்துக்கொண்டு தலைவியை நோக்கிக் கூறுகின்றீர்:

தலைவியே! என் இவ்வாறு நிற்கிறீர்? நம் தாய் காணில் ஏது நினைப்பாள்? நம் சோலை விளையாட்டுக்கும் இடையூறு ஏற்படலாமல் விடவா? தாங்களோ காதலரிடம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்துவிட மர்கள். உயிரையே ஒப்படைத்து விட்டார். சதா அவரின் நினைவிலேயே உளம் வாடுகின்றீர். ஆனால், இங்கிலை இரங்கத்தக்கதாகவே உள்ளது. உம் துயர் கண்டு அருள்க்கூடிய அருளாளரை நீர்பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவரோ முன்னளில் அன்புடைய வர்போலவே காணப்பட்டார். உயிரையே தங்களிடம் வைத்திருப்பவர்போலப் பாசாங்குசெய்தார். ஆசைவார்த்தை கூறி அழகை ரசித்து அகன்றுவிட்டார். அவர் நம்பில் அன்புகொண்டதுண்மையாகில் இதுவரை திருமண முயற்சியில் ஈடுபடாமல் இருப்பாரா? நம்முடைய துயரத்தில் அவர் அக்கறை கொள்ளவில்லை. அவரு

டைய இன்பம் மட்டுமே அவர் விரும்புவது. ஆதலால் இப்படியான தலைவரிடம் சென்ற உள்ளத்தை மீட்டுக்கொள்வதைத் தவிர யாம் செய்யக்கூடியது யாது! ஊரார், அவர், ஒருபறமும், அன்னை கடுஞ்சொல் ஒருபறமுமாக இடைப்பட்ட தேய்புரிப் பழங்கயிறுபோல நாம் துன்பப்படுகின் ரேம். அவரே அவர்நாட்டில் உண்டு. உடுத்து இன்பமாக வாழுகின்றார். நீங்கள் அவரை மறந்துவிடுங்கள். வாருங்கள் வீட்டுக்குப் போகலாம். என்று அழைக்கின்றார்கள்.

இவ்வார்த்தைகள் செய்யிற் பட்டதும் தலைவி தோழியின் பக்கம் திரும்புகின்றன. கண்கள் சிவப்பேறின. அனலிடைப்பட்ட மெழுகு போன்று துடித்தாள் ஒருகணம். தம் காதல் நிலை அறியாத தோழியின் அறியாமைக்கு இரங்கினுள் மறுகணம். உள்ளத்துணர்ச்சியை மறுக்க அவளால் முடியவில்லை.

அவள் தோழியை நோக்கி, தோழியே, இவ் வார்த்தைகள் உம் வாயில் எப்படி வெளிவந்தன. எம்முயிரினை காதலைனை என் முன்னிலையிலேயே நிந்திக்க உனக்கு இத்தனை துணிவா? எம் அன்புனிலையை அறியும் ஆற்றல் உமக்குன்டா? எம் புனிதக் காதலுக்கு மாசு கற்பிக்க வாங்கு விட்டாயா? உனது அறியாமைக்கு இரங்குகின்றேன். இன்றே இவ்வெண்ணத்தை மறந்துவிடு. இம் மலைச்சாரவின்கண் கரிய கொப்பு களையுடைய சூறிஞ்சி மலர்ந்திருக்கின்றது. அப் பூனின் தேனைக் கவர்ந்து பெரிய தேனிரூலைக் கட்டும் நாட்டையுடையோன் என் காதலன். அவனுக்கும், எனக்கும் உள்ள நட்பை நீ அறிவாயோ?— கேள்.

யான் காதலனேடு கொண்டுள்ள நட்புரிமை இப் பரந்த நில வலைகைக்காட்டினும் அகலத்தால் பெரியது. அதன் உயரமோ எல் கீல்யற்ற இவ்வாகாயவெளியினும் உயர்ச்சியினால் உயர்ந்தது. இப் பெருங்கடவின் ஆழம் ஒருவாறு அளந்தறியப்பெறினும் அதனினும் ஆழத்தினால் எமது அன்பு கூடியது. இத்தகைய பேரன்பினானுகிய எம் காதலன் எமக்கு அருள் செய்யாதிரான். அருளி வன் என்று நீ கூறிய வார்த்தையே எம் மைச் சுட்டெரிக்கின்றது. என்று தம் காதல் நிலையை உருக்கத்துடன் உரைக்கின்றார் தலைவி. இதை மறைந்திருந்து கேட்ட தலைவன் மனம் மகிழ்கின்றார். ஓடிவந்து கட்டிஅணைக்க 'உன்னுகின்றது. அவனுள்ளம் விரைவில் திருமண் ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டுமென உறுதிப்பூணுகின்றன. தோழி தன் செயவின் திறமையை என்னி என்னி இன்பமடைகின்றார்.

எப்படியும் அளந்தறியமுடியாத தங்கள் அன்பின் பெருமையை அகல உயர ஆழமாகிய மூன்றாறு கும் தனித்தனிச் சிறந்த உவமை களை எடுத்துக்காட்டி வற்புறுத்துகின்றார். தான் காதலன்மீது கொண்டுள்ள காதலையும், காதலரின் சிறந்தபண்பினையும் ஒரு சில வார்த்தைகளால் உரைத்து அமைத்திபெறுகின்றார். உள்ளமுருகும் இவ்வன்பின் நிலையை

உணர்ந்தேனும் இன்பமடைகின் ரேம். பெருமைப் பண்பிற்குச் சிறந்தவைகளாகவே வள்ளுவரும் 'ஞாலத்தின் மானம் பெரிது' 'வானுயர் தோற்றும்' 'கடவினும் பெரிது' என்று குறிப்பிடுகின்றார். இப் புனித அன்பின் கடவுட்பண்பைக் கருதியன்றே தமிழகம் தனிப் பெருமையளித்துள்ளது. அறிவினால் அறியவொண்ணுத்தும், அடேசமயம் உணர்ச்சிக்கு நன்கு புலனுவதும் அன்பின் நன்மை. நம் மீது அன்பு செலுத்தும் ஒருவரின் ஆக்கம் கண்டால் நெஞ்சம் இன்பத்தில் மகிழ்ந்து பொங்குகின்றது. சிறுமைப்படுத்தும் வார்த்தைகளைக் கொண்டு பெருங்தேன் இழைக்கும் நாட்டை நெடுநட்பே"

குற. 3

ஹாட்டல்பிரந்தாவனம்

144, ஆஸ்பத்திரி விதி, :: யாழ்ப்பானம்.

பலவித

சிற்றுண்டிப் பலகார வகைகள் சுத்த சைவபோசனம், குளிர்ந்த பானங்கள் எந்நேரமுங் கிடைக்கும்.

விசேட ஆடர்களும் குறித்த நேரத்தில்

ஓழுங்கு செய்து கொடுக்கப்படும்.

வாருங்கள்!

உன்னு மக்முங்கள்!!

கல்லூரிக் காதல்

“ உடுவிலூர் இளமதி ”

மாஜிக் காதலி மணி விழிக்கு...!

[அன்று “கோட்டை” புகையிரத சிலையத்தில் உன்னைக் கண்ட போது ஏற்பட்ட எண்ணச்சவலை எழுத்துருவாக்கி உன் முன் படைக்கின்றேன். நீயும் படிப்பாயென்ற எண்ணத்தில்]

ஆமாம் உன்னை அப்படித்தான் அழைக்க வேண்டியிருக்கின்றது... அன்பின் காதலி யென்று அழைத் தேன் ஒருகாலத்தில் அதுஉன்க்கு, உன் நெஞ்சத்தில் இன்றும் நீங்காத நிலைவாகவே இருக்கும், இருக்கத்தான் வேண்டும். நீதான் என்னை மறந்துவிட்டாய் ஆனால் நான்... இன்னும் மறக்கமுடியாது மனக்கவலையுடன் தான் இருக்கின்றேன்... ஏன்...? எனக்கே புரியவில்லை!

அன்று, ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பொரு நாள் கல்லூரிப் பூங்காவிலே, களிப்புடன் இருந்த போது நீ கூறியதைக் கூறுகின்றேன் கேள்ள..., “மதி... காதர்சீலா, மகேஸ்-மீரா, அம்பிகாபதி-அமராவதி போன்றேரின் காதல் போல் நம் காதல் துன்பியலில் முடிந்து விடாது,” என்று நீ கூறி அயல்லவா...? ஏன் விழிக்கின்றேயும்...? மறந்துவிட்டாயா...?

நீயும் நானும் சந்தித்தது, பேசி யது...எல்லாம் கதையாய், கன-

வாய் மறைந்து விடுமெனக் கந்பளை கூடச் செய்யவில்லையே... அன்று...நம் காதல் அரும்பிய நாள் கல்லூரி வருடாந்த விழாவிற்கு “தலபதி”, என்ற சமூக நாடகம் ஒன்றை நடித்துக் காண்பித் தோம். அதில் நீ கதாநாயகி, நான் கதாநாயகன்.....! நாடகத்தின் முடிபு துன்பியல்... “தன பதி இறக்கின்றேன் காதலி கண்ணீர் வடிக்கின்றார்,” நாடகம் முடிந்தபின் என்னைக் கண்டு “மதி! கடைசிக் கட்டத்தில் உண்மையாகவே கண்ணீர் வந்து விட்டது. ஏன் என்று எனக்கே தெரியாது என்னவோ ஒரு சக்தி... உங் களை இழந்துவிட்டேனே என்ற எண்ணாம் என்னைக் கண்ணீர் வடிக்க வைத்தது... நாடகத்தில் பிரியமுடியாத நாம், வாழ்க்கையில் பிரிந்துவிட்டால் என்ன ஆவது...? என்ற எண்ணமே என்னை அழிவைத்தது..... அது தான் காதலோ...?” என்று விட்டு என்னைப் பார்த்தாய்...! அந்தப் பார்வை—;

மதியொளி... என்னைக்காதலிக் கின்றீர்களா...? என்பது போன்றுந்தது... அன்று முதல் நம்காதல் வளர்ச்சியறத் தொடங்கியது... கல்லூரியிலே அரும்பிய காதல் மொட்டு மலர்ந்து, விரிந்து தென்றலாக வீசி மனம் பறப்பியது...

அந்தத் தென்றலிலே ஆடிப்பாடி னேம் நாம் இருவரும்... அன்று என் எண்ணத்தில் “கல் லூரி வாழ்க்கை மனித வாழ்வில் ஓர் இன்பக்கனவு”, என்பதை உணரவில்லை. “வாழ்நாள் முழுதுமே கல் லூரி வாழ்வுபோன்றது என எண்ணினேன்”, எத்தனை தவறு என்பதை இன்று ஆறு வருடங்களின் பின்தான் உணர்கின்றேன்...

கல்லூரியை விட்டு மாற்றலாகிச் செல்வதற்கு முதல் நாள் என்னைச் சந்தித்தாய்... கண்ணீர் விட்டாய்..... கதறி அழுதாய்... “மதி... அன்று நாடகத்தில் சூட்டிய மாங்கல்யம்தான் என் வாழ்விலும்,” என்றாய்.

கடைசியில் உன் மனம் மாறினால் என்றேன் நான். ஒருபோதும் நடவாது என்றாய் நீ. அதுன் பின் ஒரே ஒரு முறை நீ முத்துப் பற்களைக்காட்டி முறுவளித்தாய். அப்புன் முறுவல், காதல், களிப்பு எல்லாவற்றையுமே நினைவுட்டியது... அச்சிரிப்பைச் சிந்திவிட்டு நீ பூங்காவி னுள் ஒடி ஒளிந்து கொண்டாய்... நானும் உன்னைக் கண்டு பிடித்துவிட்டேன்.

பூங்காவில்... நம் வரவால் பூங்கா புதுமணம் பரப்பியது... புள்ளினம் காதற் பண் இசைத்தது... கல்லூரி மணி கல...கல... வென ஒலித்தது... அந்தமணி ஓமகுண்டத்தின் முன் புரோகிதர் ஆட்க்கும் ஆவய மணியென என்னக்கொண்டு இருவரும் கஜையாழிக்கொண்டோம்... அன்றையின் பின் நீ சென்றுவிட்டாய்... என் மனதில் பழைய நினைவுகள் ஒடத் தொடங்கியது...，“

எதிர்ப்பு ஏதேனும் ஏற்படுமோ என ஏங்கிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் நான் எதிர்பாராத செய்தியைச் சொன்னும்..... ஆமாம்...நான் கொழும்பிற்குச்

செல்லப்போகின்றேன் மதியொளி என்றார்ட். என் இதயம் தனிமை யுணர்வினால் தத்தளித்தது.

மறுவாரம்.....

கல்லூரியை விட்டுக் கண்கானதை இடத்துக்குச் சென்றுவிட்டாய், கல்லூரியை மட்டுமல்ல என்னை யுமே தனிமையாக விட்டுப் பிரிந்துவிட்டாய்... “போகாதே” எனத் தடுக்க உரிமையற்ற நான் “போய்வா,” எனவிடைதாந்தேன். நீயும் சென்றுவிட்டாய். மாருத தனிமையில் தீராத மனச்சங்காலத்துடன், தேரூத மனதுடன் நடைப்பினம்போல் வாழ்ந்தேன்.

நீ செல்வதற்கு முதல் வாரம் மாங்களியைத் துண்டம் துண்டமாக வெட்டி உன் வாயினுள் போட்டேன். ஒருமுறை கனியுடன் கைவிரலையும் கடித்துச் சுவைத்துவிட்டாய்... ஆறுவருடங்களின்பின்னும், அன்றைய கதை, அன்றையுடனேயே அவலமிக்க தாய் முடிந்துவிட்டது..... ஆறு வருடங்களின் பின்னும் அவ்வடு மறையாமல் இருந்தது.

ஆறுவருடங்கள் அலைபோல் அடித்து ஓய்ந்தபின்...இன்று... ‘கொழும்பு கோட்டை,’ புகையிரத ஸிலையத்தில் உன்னைக் கண்டேன்... நான் மட்டுமல்ல நீயும் தான் கண்டாய்... நீ பார்த்த அந்தப் பார்வையாரோ ஒரு அன்னியனைப் பார்ப்பது போன்ற பார்வை. ஏதும் அறியாதவள் போல் என்னை வெறித்து நோக்கி விட்டு வெறுப்புடன் சென்றுவிட்டாய். வானம் கறுத்துஇருந்தது... அது என் இருண்ட வாழ்

வின் எதிரொலிபோலும்... மின் எனல் மின்னியது... அது உன் புது வாழ்வின் புத்தொளியின் உதயம் போலும்..... இடி இடித்தது... இருண்ட என் வாழ்வைப் பார்த்து உலகம் சிரிப்பது போல்... மழை தூறியது... அது என்றே ஆறுவருடங்களுக்கு முன் ஏற்பட்ட காதல் கானல்நீராகி விட்டதால் என் இதயம் வடித்த இரத்தக் கண்ணீர்போலும்... ஒரு வினாடி உன்னைப் பார்க்கமுடிந்தது. அதன்பின்...கண்ணீர் கண்களை மறைத்தது... உன்னுடன் வந்த இளைஞர் உன் கையில் எதையோ தினித்துவிட்டு புகைவண்டி யுள் புகுந்துவிட்டார். தொடர்ந்து நீயும் ஏறிக்கொண்டாய..... நானும் ஆறு வருடங்களின்முன் ஏற்பட்ட காயத்தைப் பார்த்தபடி வண்டியினுள் ஏறிக்கொண்டேன். நான் விட்ட துண்டப்ப பெருமுச்சுப்போல் நீண்ட பெருமுச்சுடன் பேரொலியையும் எழுப்பியவன்னாம் நகரத்தொடங்கியது புகைவண்டி.

“காதல் கடற்கரையில் மிதி படும் கால்தடங்கள் போன்றது. அலை வந்து மோதினால் அழிந்துவிடும்”

இதை எத்தனையோழுறை படித்துவிட்டு எழுதிய ஆசிரியரை ஏளனம்செய்து கைகொட்டிச் சிரித்தேன் முன்பு... அன்று, கைகொட்டிச் சிரித்த நான் இன்று கண்ணீர்விட்டமுதேன். நன்றாக உணர்ந்தபின் காலம்கடந்தபின்.

“இதை உன்னை, என்னைப் போன்ற எத்தனையோ மாணவ

மணிகள் உணரவேண்டும். உணரவார்களோ? உணர்ந்தால்.....?

நம் காதல் என் ந மொட்டு அரும்பி ஆறுவது வருடம் கழித்துப் புகைந்துவிட்டது. அன்று “கோட்டை”யில் அடித்த மனப்புய லடன் அப் புகையும் அடிப்பட்டுச் சென்றுவிட்டது. அதுபோலவே நீயும் காலப்புயலுடன் அடிக்கப்பட்டுச் சென்றுவிட்டாய்..., இனி நான்?

இப்படிக்கு
மதியொளி.

மக்கள் இலக்கியத்திற்கு.....

பண்ணைக்கால இந்தியா
உயிரின் தோற்றம்

தேசிய இனப்பிரச்சினை சில
விமர்சனக் குறிப்புகள்
அராஜூகவாதமா, சோஷவிலமா?
கூவி விலை லாபம்

இயக்க இயல் பொருள்
[முதல் வாதம்]
ஜனநாயக மொழிக் கொள்கை
மேதினமே வருக
மார்க்னிய சித்தாந்தம்
ராஜ்யம்
வீட்டு வைத்தியம்

மற்றும் எண்ணரிய மார்க்ளிய நூல்கள் வாங்க
இன்றே விஜயம் செய்யுங்கள்

கனக பலனம், ஸ்ராண்ணி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

மக்கள் பிரசராலயம்,

249, முதல் டிவிஷன் மருதாணை, : கொழும்பு-10

சிறகை

உயர்வு தரும் உழு நீலம்

கே. வெஶோதி, கொழும்பு.

நீலக்கடலை நோக்கியவாறு, பச்சைப் பசேலென்ற பசுமையான தோற்றத்துடன் பரந்து விரிந்தி நுக்கும் அந்த வயல் ஸிலம் பருத் தித்துறைக்குத் தனி ச் சிறப்பை அளித்தது. நாகவிங்கத்திற்குச் சொந்தமான வயல் அது, என்று ஊரார் பேசிக் கொண்டனாரே யன்றி அந்த வயல் ஸிலத்தைப் பற்றிய உண்மையிபரம்-புதைந்து கிடக்கும் மர்மத்தைப் பற்றி ஊர் அறியவில்லை. அந்தப் பரமரகசி யத்தை நாகவிங்க மும் மூடி மறைத்து விட்டார், தன் ஆயுட்காலம்வரை பிறர் அதைப் பற்றி அறியமாட்டார் என்ற அச்சு நம்பிக்கையில்.

ஸிலத்தின் மூலம் கிடைத்துவாது வருட வருமானத்தில் அரைப் பங்கைத் தனது சட்டைப்பைக் குள் திணித்துக்கொண்டு மிகு தியை அந்த ஸிலத்தை, தம் இரத்தத்தை வியர்வையாகக் கொட்டி உழுது வந்து உழவர்களுக்கும் சரிசமாகப் பிரித்துக்கொடுத்து வந்தார் நாகவிங்கம்.

“உழைப்பவன் ஒருவன்; பயன் பெறுபவன் இன்னெருவன்” என்ற கொள்கையின்படி வாழ்வன், வாழ்ந்து வந்தவன், வாழ விரும்புவன் தான் நாகவிங்கம்.

கிடைத்த வருமானத்தில் செலவோக மிகு தியை வட்டிக்குக் கொடுத்து, பணத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு வந்தார் அவர். தமக்குக் கிடைத்த சிறுதொகை வருமானத்தைக் கொண்டு காலத்தை ஒருபடியாக ஓட்டி வந்தனர் வயலில் வேலை செய்து வந்த உழவர்கள். இவர்களில் ஒருவன் தான் முருகன்.

அந்த வயல் ஸிலத்திற்கு, பேசும் சக்தியை மாட்டும் இறைவன் அளித்திருந்தால், சாதாரண உழுவனுயிருந்து இன்று செலவுச் சீமானுக் விளங்கும் நாகவிங்கத்தின் உயர்வுக்குக் காரணமாயிருந்த முருகனின், பாட்டாளியின் பதினைந்து வருட உழைப்பின் மேன்மையை, ஏன்! நாகவிங்கத்தினால் மூடி மறைக்கப்பட்டிருக்கும் உண்மையை அந்த வழியாகப் போய் வருவோருக்கு பறைசாற்றியிருக்கும் அந்த ஸிலம்.

பணப் பேராசை கொண்ட நாகவிங்கம் பணத்தைப் பெருக்கும் வழியை எண்ணி எண்ணி இரவைப் பகலாக்கி வந்தார். திட்டமிட்டார்—அதைத் தனிர் வேறு வழி அவருக்குப் புலப்படவில்லை.

தன்கீழ் வேலை பார்த்து வந்த உழவர்களுக்கு இதுவரை கொ

டுத்து வந்த பணத்தைக் குறைத்துக் கொடுக்க ஆரம்பித்தார் அவர். இதுவரை பெற்று வந்த வருமானமே, தம் குடும்பச் செலவுக்குப் போதுமானதாயில்லாதிருக்கும்போது, சம்பளத்தைக் குறைத்துக் கொடுத்தால்... ?

நாகவிங்கத்திடம் எதிர்த்துப் பேசு முடியாத ஸிலையில் இருந்தார்கள் அவர்கள். ஒரு நேரக் கஞ்சியுடன் நாளைக் கழிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பமும் ஏற்பட்டது. பல நாள் பட்டினி. நாளுக்கு நாள் அவர்களின் உடல்லைம் குன்றி வந்தது. இரக்கங் காட்டவில்லை நாகவிங்கம்.

உடல் ஸலம் குன்றிய ஸிலையில் உழைக்க மறுத்தனர் அவர்கள்— உழவர்கள். கல் நெஞ்சனுக மாறி னன் நாகவிங்கம். மூடிவு?

அவர்கள் வேலையிலிருந்தும் நீக்கப்பட்டனர். அநீதியை எதிர்த்துக் கேட்க துணி வுகொள்ளவில்லை அவர்கள், ஏழையாய் பிறந்த குற்றத்தினால். இல்லை..... இல்லை..... சந்தர்ப்பமும் குழந்தையும் அவர்களை ஏழைகாற்றியிட்டது.

அன்று, ஒருநாள்,

மழை பெய்து ஒய்ந்திருந்தது. முருகனின் குடிசையின் வெளித் திண்ணையில் முருகனும் அவனின் தோழர்களும் அமர்ந்திருந்தனர். அப்பொழுது, அங்கு வந்துகொண்டிருந்தார் நாகவிங்கம்.

குடிசை வாசத்தையே அறியாத அவர், அங்கு வருவதைக் கண்டதும் அவர்களுக்கு ஆச்சரியமும் வியப்பும் எல்லை கடந்தது.

அவர்களின் உதடுகள் அசைந்தன. ஆனால், வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

“முருகா! என் ஜை மன்னித்துவிடு” முருகனின் கால் களைப் பிடித்துக்கொண்டு கதற்னார் நாகவிங்கம். முருகனுக்கோ, என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அவனின் கண்களிலிருந்து சொரிந்த நீர் நாகவிங்கத்தின் சிரசை ஈரமாக்கியது.

இருபது வருடங்களுக்கு முன், முருகனின் தங்கதயாகிய கந்தசாமிக்குச் சொந்தமான அந்த நிலத்தில் கலப்பை பிடித்து வேலைபார்த்து வந்தவர்தான் நாகவிங்கம். இரண்டு வயது நிரம்பப் பெற்ற தனது ஆசைமகன் முருகனையும், ஸிலத்தின் உறுதியையும், தன் சொத்து முழுவதும் தன் மகன் முருகனுக்கோ உரியதென்று எழுதி வைக்கப்பட்ட உயிலையும் நாகவிங்கத்திடம் ஒப்படைத்து, தன் மகன் உரிய வயதை அடையும் போது இல்லை..... இல்லை..... சந்தர்ப்பமும் குழந்தையும் அவர்களை ஏழைகாம்.

ஒன்பது வயது வரை முருகஜைப் பராமரித்து வந்த நாகவிங்கம் அதன்பின் அவனை சம்பளத்திற்கு வயலில் வேலைக்கமர்த்தி னார். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அந்த ஸிலம் தனக்கே சொந்தமானதென்று ஊரார் நம்பும்படி செய்துவிட்டார் அவர்.

ஆனால், வயல் ஸிலத்தை அடுத்திருந்ததென்ன காணி சம்பந்த

மான வழக்கின்போது நாகவிங் கத்தின் வசமிருந்த வயல் நிலத் தின் உறுதியை சமர்ப்பிக்கும்படி “கோட்டார் நாகவிங்கத்திற்கு உத்தரவிட்டிருந்தனர். தன்னால் மறைக்கப்பட்டுவந்த உண்மை அம்பலமாகும் நாள் வந்துவிட்டதையறிந்து செய்வதறியாது திகைத்தார் அவர். முருகனிடம் விஷயத்தைக் கூறி மன்னிப்புக் கேட்பதற்கு அவனிடம் ஓடோடி வந்தார் நாகவிங்கம்.

தன்னால், இருபது வருடங்களாக மறைக்கப்பட்டு வந்த உண்மையை முருகனிடம் கூறிக் கண்ணீர் சிந்தினார் நாகவிங்கம். அதைக் கேட்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிக் கணர் ஜவரும்.

மறுநாள்—

தன் வாழ்வுக்கு உயர்வு தரும் உழுநிலத்தைக் கலப்பை பிடித்து உழுதுகொண்டிருந்தான் முருகன். அந்த நிலம் தனக்குச் சொந்த மானதென்ற பெருமி தத்தோடல்ல. ‘உழுபவனுக்கே நிலம்’ என்ற உயர்ந்த லட்சியத்தோடு தன் சகோதர உழவர்களுடன் உழுதுகொண்டிருந்தான் அவன்.

“ஏர் முனைக்கு நேர் இங்கே எதுவுமேயில்லை” என்ற பாட்டை முன்னுத்துக் கொண்டு முருக ஜீப் பின் தொடர்க்கு து வந்து கொண்டிருந்தார் நாகவிங்கம், கையில் கலப்பை பிடித்துக் கொண்டு.

சுன்னாகத்தில்

உங்களுக்குத் தேவையான

பலசரக்கு, அரிசி

முதலான சகல சிறந்த பொருள்களும்,
சில்லறைக்கும் தொகைக்கும் மலிந்த
விலையில் கிடைக்கும்.

K. N. கந்தசாமி

GENERAL MERCHANT
(சந்தை)
சுன்னாகம்.

சிறுகதை

[இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் விஞ்ஞானம் பயிலும் பேறுபெற்ற இளைஞர் எம். எஸ். கே. கவிதையும் எழுதுவார்; கதையும் படைப்பார். இவரின் சொந்தப்படைப்பான அந்த முகம்....., இந்த மதியில் ஒளிர்கின்றது.]

அந்த முகம்

எம். எஸ். கனகரத்தினம்

1

ஆர்மோனியத்தின் ஒலியும் மிருதங்கத்தின் ஒலியும் இணைந்து வந்து காற்றிலே மிதந்தன.

தொடர்ந்து பிற்பாட்டுக்காரரின் கர்ண கடுரமான குரலும் ஒலிபெருக்கியிலே கேட்டது.

இவை, ‘சின்னமேளம்’ ஆரம்பமாகப்போகிறது என்பதற்கான அறிகுறிகள்.

திருவிழாப் பார்க்க வந்திருந்தவர்களிடையே ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

‘மேளச்சமா’வில் அலுப்புத்தடிப்போய் தூரத்தே மணவில் சால்வையை விரித்துப்போட்டுப் படுத்திருந்தவர்களெல்லாம் திடுக் கிட்டு விழித்துக் கோயில் மண்டபத்தை நோக்கிப் படையெடுக்க ஆரம்பித்தனர்.

ஒரே ஆரவாரம்.....அமர்க்களம்.

அந்த விறைத்த பனியிலே, இரவு இரண்டு மணி வரையும் எதை எதிர்பார்த்துக் கணவிழித்

துக் காத்திருந்தார்களோ அது ஆரம்பமாகவிருந்தது.

கோயில் மண்டபம் அரை நொடியில் நிரம்பிவிட்டது. எங்கும் ஒரே ஜனத்திரிள்.

அதுவும் பிரசித்திபெற்ற ‘கமலா—விலா’ செற் அன்று ஆடுவதாக இருந்தது. பின்னே கூட்டத்திற்குக் கேட்கவா வேண்டும்?

“கலீர.....கலீர.....கலீர.....”

கூட்டத்திலிருந்த அத்தனை கணக்கும் இமைப்பையே மறந்து, சலங்கைகளின் ஒலி வந்த திசையையே நோக்கின.

நடன மாதர்கள் இருவர் ஒயிலாக ஒய்யாரமாக அன்னாநடை நடந்து வந்தனர். நடனமாட வேண்டிய இடத்துக்கு வந்ததும் ஒருமுறை கூட்டத்தைச் சுற்றி நாலுபக்கமும் கண்ணேட்டம் விடபடி புன்னகை ஒன்றைச் சிதற விட்டனர்.

அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்த அத்தனை பேரையுமே மயங்க வைக்கும் சக்தி அந்தப் புன்னகையில் இருந்தது.

“ஆனை ஆனைப் பார்க்கிறூர்தான்.....”

நடனம் ஆரம்பமாயிற்று. ஆர் மோனியகாரர் சுருதி சேர்க்க, பிற்பாட்டுக்காரர் பின்னனி இசைக்க, மிருதங்காரர் தம் கைத்திற்னெல்லாம் காட்டபெண்கள் இருவரும் நெளிந்து, வளைந்து கருண்டு ஆடினர்.

அவர்களின் ஆட்டம் அங்கிருந்த எத்தனையோ இதயங்களையெல்லாம் ஆட்டி வைத்தது.....

‘சின்ன மேளம்’ பார்க்கும் ஆவ வில் சளக்கூட்டம் உள்ளே நெருக்க ஆரம்பித்தது.

வெளியே கோயிலுக்குச் சற்றுத் தள்ளி மரம் ஒன்றுக்குக் கீழே திருவிழாப் பார்க்க வந்திருந்த ஒரு கூட்டம் இருந்தது.

அந்தக் கூட்டத்துக்கு நாட்டியம்பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் இருக்காதா என்ன?.....

இருந்தது; உள்ளம் நிறைந்த ஆவல் இருந்தது. ஆனால்.....

அவர்கள் மற்றவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு உள்ளேபோய்த் திருவிழாப் பார்க்க முடியாது. அந்த உரிமை அவர்களுக்கு இல்லை.

அவர்கள் ‘தாழ்த்தப்பட்டவர்கள்’.....

உள்ளே நடப்பது எதுவுமே அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. பாட்டுக்களும், சலங்கைகளின் ஒலியும் மட்டுமே ஒலிபெருக்கியில் கேட்டன. அவைகளைக்கொண்டு அங்கே நடக்கும் நடனத்தை அவர்கள் கற்பணி கண்கொண்டு பார்த்து அனுபவித்தனர்.

2

கந்தசாமிக்கு என்னவோபோல் இருந்தது. ‘சின்ன மேளம்’ பார்ப்பதற்கென்று இரவு இரண்டுமணி வரை கண்விழித்திருந்துவிட்டு இப்படி வெறும் சன்கூட்டத்தை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவனால் எப்படி முடியும்?

அவனுக்குத் தாய் வள்ளியின் மேல் ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. கிட்டப்போய்ப் பார்ப்போ மென்றால் விடமாட்டேணன்கிறானே அவள்?.....

அவனுக்கும் ஆத்திரமாக இருந்தது. அந்த மரத்தின் கீழிருந்த அத்தனை ஜீவன்களும் அங்கேயே நின்று திருவிழாவை ரசிக்கும் போது அவனுக்கு மட்டும் என்ன அவசரம்?

அவளையும் தான் குறைசொல்ல முடியாது. சமுதாயத்தின் வளைவு நெளிவுகள், கோணல் மாணல்கள் எதுவுமே தெரியாத எட்டுவயதுப் பாலன் அவன்.

வள்ளி கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டாள், அந்த இடத்தைவிட்டு ஒரு அங்குலமும் அவன் அப்பால் நகரக்கூடாதென்று.

கந்தசாமியும் நிச்சயமாகத் தீர்மானம் செய்துவிட்டான், எப்படியும் தாயை ஏ மாற்றி விட்டுப் போய்ச் சின்ன மேளம் பார்ப்ப தென்று.

வள்ளி சற்றுக் கண்ணயர்ந்த சமயம் பார்த்துக் கந்தசாமி அங்கிருந்து மெதுவாக நகர்ந்தான்.

கோயிலை நெருங்கி, நடனத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்த கூட்டத்

தோடு அவனும் சங்கமமாகினிட்டான்.

என்னதான் கெரிப்பட்டாலும் மதிப்பட்டாலும் உள்ளே நடப்பது எதுவுமே அவனுக்குத் தெரியவில்லை. கூட்டத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். பல ன து வு மில்லை.

அலுத்துப்போய் அவன் திரும் பிச்செல்ல யோசித்தபோதுதான் ஒரு வசதியான இடம் அவன் கணகளுக்குத் தென் பட்டது.

அதோ அங்கே பெண்கள் இருக்கும் பகுதியில், கொடிமரத்துக்கு இந்தப் பக்கத்தில்.....

எவ்வரவர் மேலோவெல்லாம் ஏறின்முந்து, எவ்வரவர் காலடி யெல்லாம் மதிப்பட்டு எப்படியோ நுழைந்து அந்த இடத்தை அடைந்துவிட்டான்.

அங்கு இருந்து நாட்டியத்தைப் பார்க்க அவனுக்குப்புதுமையாக வும் அதிசயமாகவும் இருந்தது. எத்தனை அழகாக இருக்கிறது...

தன்னை மறந்த நிலையில் அவன் அங்கு நடப்பவற்றை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது—

“டேய், கீழ் சாதி பயலே, யாரடா உன்னை உங்கே வரவிடது. போடா வெளியிலே நாயே

—இது விதானையார் வேலுப் பின்னையின் குரல்.

அதற்குப் பிறகு நடந்தது எதுவுமே அவனுக்குத் தெரியாது. மிருகத்தனமாக அவன் வெளியிலே இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். யார்

யாரோ, எவர் எவரோ எல்லாம் அவனிடம் தம் கைவரிசையைக் காட்டினார். நினைவு தப்பிப் போகும் வரையில் கையப்படுத்த தனர்.

எங்கோ நின்ற வள்ளி யையாரோ கையைப்பிடித்து இழுத்து வந்தார்கள்.

—“பாரடி உனதுபின்னை செய் திருக்கிற வேலையை. திருவிழாப் பார்க்க கோயி வுக்குள்ளேயல் வார போய்விட்டான்.....முதேவி

—“இதுவரை காலமும் எவுனுமே செய்யாத வேலை செய்து போட்டான்.....”

—“பிராயச்சித்தம் செய்யாமல் இனி எப்படித் திருவிழாச் செய்கிறது.....”

வள்ளிக்கு உலகமே சமன்றது

கந்தசாமி உணர்விழந்து பினம் போல் கிடந்தான். முகத்திலிருந்தும், வாயிலிருந்தும் ரத்தம் வடிந்து அவனது பால் வடியும் முகத்தைப் பயங்கரமாக்கி விட்டிருந்தது. அவனுக்கு அந்த நிலை ஏற்பட்டதையிட்டு அனுதாபப்படுவோர் எவருமில்லை. ஆனால், எவ்வளவு வகுகள், பேச்சுக்கள், ஏச்சுக்கள்.....

இவ்வளவோடு நின்றிருந்தால் போாததா?

—“தூக்கிக் கிராண்டு போடி முதேவி நாயை.....” என்றபடி சுருண்டு போய்க் கிடந்த கந்தசாமியை மீண்டும் எட்டி உதைத் தார் விதானையார் வேலுப்பின்னை.

அவன் அறிவிழுந்து, உணர்வி முந்து போனபின்னும் அவருக்கு ஆத்திரம்போகவில்லை.தொடர்ந்து அவர், “வள்ளி, உனக்காக—உன் முகத்துக்காக இவனைச் சம்மா விட்டிருக்கிறேன். இவன் செய்த வேலைக்கு உன் பின்னையல்லாமல் வேறு யாரினதும் பின்னையாயிருங் திருந்தால் இந்த நிமிடம் இவன் பினமாகக் கிடப்பான்.....உனக் காக ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டி ருக்கிறேன்....ம....தூக்கு” என்று உறுமினார்.

எதுவுமே பேசாது கந்தசாமி யைத் தூக்கித் தோள்மீது போட்டபடி உயிரற்ற யந்திரம்போல் நடந்தாள் வள்ளி.

3

கிழிந்த ஓலைப்பாயொன்றிலே முக்கி முனகியபடி படுத்திருங் தான் கந்தசாமி. அவனுக்குப் பக்கத்திலே இருந்து அவன் உடம் பைக் கையால் தடவிக் கொடுத்த படியே இருந்தாள் வள்ளி.

அவர்களுக்குத் துணை எவரு மில்லை.....அந்த இரண்டு ஜீவன் கனும் தான் ஒருவருக்கொருவர் துணை. வள்ளியின் கணவன் சின் ன த் தம் பி காலஞ்சென்று இரண்டாண்டுகளாகி விட்டன.

வள்ளி கந்தசாமியின் முகத் தையே பார்த்தபடி இருந்தாள்.

அந்த முகம்.....

—நினைக்கவே துக்கம் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது அவனுக்கு. கண் களிலிருந்தும் கண்ணீர் வழிந்தோ டிற்று. மறந்துபோன பல சம்ப வங்களை அந்த முகம் அவனுக்கு நினைப்பூட்டிவிட்டது.

காலத்தின் காலடியில் நகங்கிப் போய்விட்ட அந்த நினைவுகள் மீண்டும் மெல்லத் தலைதூக்கின.

அவளின் எண்ணச்சமூல் பல வருடங்கள் பின் நேர க்கித் தாவிற்று.

சின் ன த் தம் பி அவளி ன கையைப் பிடித்து அப்போது ஓரிரு வருடங்கள் தான் ஆகியிருக்கும். வள்ளியின் அழகும் அவளின் ஆணமையும் இணைய அவர்களின் வாழ்க்கை இன்பமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

விதாணையார் வேலூப்பின்னையை நம்பித்தான் அந்தக் குடும்பம் வாழ்ந்தது. அவரின் வயலில் வேலை செய்வது சின்னத்தம்பி யின் தொழில். அவரின் வீட்டில் வேலை செய்வது வள்ளி யின் தொழில். இந்த இரண்டு க்கு மாக அவர் கொடுக்கும் ஊதியம் மிகவும் சொற்பம். அந்தச் சொற்ப ஊதியத்திலேயே வாழ்க்கையை நடத்த அவர்கள் பழக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

அன்று ஏதோ வேலையாக சின் ன தையை எங்கோ வெளியூருக்கு அனுப்பியிருந்தார் விதாணையார்.

இரவு வீட்டிலே வள்ளி தனி மையாவல்லவா படுக்கவேண்டும்?.....

விதாணையார் வீட்டில் வேலையை முடித்துவிட்டுத் தன் வீட்டுக்குப் போக வெளியேறிய வள்ளியைப் பார்த்து, “ஏன் வள்ளி இன்று நீ இங்கே படுத்துக் கொள்ளேன். அங்கே தனியாகத் துணை எதுவு

மில்லாமல் எப்படிப் படுப்பாய்” என்றபடி அவளின் கையைப் பிடித்த தார் வேலூப் பின்னை.

“வேண்டாம் சாமி.....எனக்குத் துணை டதற்கு...நான் தனியாகப் படுப்பேன்” என்று சொல்லி வீட்டு வீட்டுக்குச் சென்றுள்ளவள்ளி.

இரவு பதினெட்டு மணியிருக்கும். வீட்டுக்கதவை நன்றாகப் பூட்டிவிட்டி, விளக்கையும் அலைத்து விட்டுப் படுக்கச் சென்ற வள்ளிக்கு வெளியே யாரோ காப்பி டும் குரல் கேட்டது.

“வள்ளி.....வள்ளி.....”

யாரது? விதாணையாரின் ஏற்காகவல்லவா இருக்கிறது?.....

கதவை மெல்லத் திறந்தாள். அவள் நினைத்தது சரிதான். வெளியில் விதாணையார் வேலூப்பின்னை நான் மின்றிருந்தார்.

“ஏன் சாமி இந்த நேரத் திலே.....”

“ஓன்றுமில்லைத் தனியாகப் படுக்கிறேயே ... பயமாயிருக்குமில்லையா...அதுதான் சம்மா பார்த்து விட்டுப் போகலாமென்று வாங்தேன்.....”

வள்ளிக்கு ஒரே மகிழ்ச்சியாக விருந்தது. எவ்வளவு நல்ல மனி தர்தான்.....?

வள்ளி வெளியே முற்றத்துக்கு வந்தாள்.

அமாவாசை இருட்டு அந்தப் பிராந்தியமெங்கும் ஆட்சி செலுக்குக் கொண்டிருந்தது.

அப்போதுதான் அந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

“வள்ளி...” என்றபடி அவளின் கையைப் பிடித்த தார் வேலூப் பின்னை.

அந்த நேரத்திலே அவர் அங்கு வந்த காரணம், அவள்மீது காட்டிய பரிசின் அர்த்தம் எல்லாமே அவனுக்கு உடனே புரிந்தது.

‘வெடுக்’கென் ற கையைப் பறித்துவிட்டு உள்ளே வீட்டுக்குள் ஒடினால்.

மின்வெட்டும் நேரத்தில் அவரும் அவளைப் பின் தொடர்ந்தார்.

பிறகு?.....

விடியுடம்படும் படுக்கையில் முகம் குப்புறக் கிடந்தபடியே அழுதாள் வள்ளி. உள்ளத்தில் பொங்கி வழிந்த துக்கம் தீர்ந்து போகுமட்டும் அழுதாள்.....

4

கந்தசாமியின் முனகல் சப்தம் வள்ளியின் நிந்தனைக்குத் தடை போட்டது.

எதை யெதையோ வெல்லாம் வினைத்து மனத்தைக் குழப்பியதற்காகத் தன்னையே நொந்துகொண்டாள்.

தாங்கழுத்யாத வேதனையிலும் கூட கந்தசாமியின் முகத்திலே மெல்லிய புன்னைகை யொன்று அரும்பிற்று.

அந்த முகமும் அந்தப் புன்னைகையும்.....

—விதாணையார் வேலூப்பின்னையே ஸின்று அங்கு புன்னைகை செய்வது போவிருந்தது அவனுக்கு.

சிறுகதை

விதியின் சிரிப்பு

‘அதி’

திரு. கனகரெத்தினம் ஒய்வு பெற்று மலாயாவிலிருந்து தாய கம் மீண்டபோது அவருடைய மகஞக்கு வயது பதினெட்டு. பூமியில் செல்வமகள் வந்து தித்த நிமிடமே தன் தாயாரைப் பறி கொடுத்து விட்டாள். முதலில் பேதனைச் சின்னமாகத் தோன்றிய குழந்தை பின் அன்புச் சின்னமாக விளங்கிற்று. தாயும் தந்தையுமாக இருந்து கண்ணின்கருமணியாகப் பேணி வந்தார் கனகரெத்தினம்.

ஒய்வு பெற்றுத் தன் சொந்த ஊரான வட்டுக் கோட்டைக்கு வந்த கனகரெத்தினத்தை அவருடைய பழையவிடும், ஒண்டிக் கட்டையான அவரது தமக்கை செல்லம்மானுமேவரவேற்கிறுந்த இருபொருட்கள். ஆம், கணவனியும் தனயனையும் ஒருங்கே விபத்தில் உருட்டிக்கொடுத்து விட்டு சாவு எப்போ வரும் என்று விரக்தியுடன் எதிர் பார்த்திருக்கும் அவளைப் பொருள் என்று தான் கூறவேண்டும்.

இங்கு வந்து யாழ்க்கல்லூரியில் இடைநிலை வகுப்பில் செல்வம் சேர்ந்த அதே நாளில்தான் ஜெயமும் அந்த வகுப்பில் வந்து சேர்ந்தான். அவனுடைய தந்தை இராஜரத்தினு சங்க இலாகாவைச் சேர்ந்தவர். அவருக்கு ஊர்காவற்றுறைக்கு மாற்றலாகிறுந்தது.

தங்க நிறமேனி, வண்ணம் திமுகம், அதற்கு மெருகூட்டும் நீண்டு வளர்ந்த கூந்தல், வெண்முத்துப் பல்வரிசை அதை மூடி நிற்கும் பவளாநிற உதடுகள் இத்தனையும் சேர்ந்த அந்த மாண்ணியியாளின் ஒலிலியான உயர்ந்த உருவத்தில் இளமை களிப்புடன் தவழ்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. மொட்டவிழிந்தபோது மலர் தன் இளமையாகிய நறுமணத்தைக் கல்லூரி அதிபரின் விட்டு சாவு எப்போ வரும் என்று விரக்தியுடன் எதிர் பார்த்திருக்கின்கொண்டில் விடும் விதி அவர்களைச் சேர்த்து வைத்தது என்பதிலும் பார்க்க அவர்களின் உள்ளங்களை இணைப்பதற்கென்றே அநேக சந்தர்ப்பங்களை விதி அவர்களுக்கு வகுத்துக் கொடுத்தது என்பது தான் பொருத்தமானது. பொருளாதார சங்கத்தின் காரியதரிசி ஜெயரெத்தினு. உதவிக் காரியதரிசி செல்வமகள் கனகரெத்தினம். சங்க அலுவலாக இருவரும் கலந்து பேச வேண்டிய தேவையேற்பட்டது. தங்களைப்பற்றியும், தங்கள் இலட்சியங்களைப்பற்றியும் இடையிடையே பேசிக் கொண்டனர். ஜெயம் பிறந்த வருடத்திலிருந்தே இராஜரத் தினு வல்வெட்டித்துறை சுங்க அலுவலகத்திற்குன்ன வேலையாக இருந்தார். எனவே ஓரளவிற்குத் தமிழ் பேசவும் விளங்கிக்கொள்ளவும் கற்றுக்கொண்டான் ஜெயம். ஆனால் அதிகமாக செல்

திருந்தது. முதன்முறையாக அவ்வறையினுள் அடியெடுத்துவைவத்தை ஜெயரெத்தினு திண்டாடித் தினைகளினால். “சிறிது நேரம் அங்கே உட்காரும். இவருடைய வேலையை ஒழித்துவிட்டு உம்முடன் பேசகிறேன்” என்ற அதிபரின் குரல் அவனை இந்த உலகத்துக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தது. ஆனால் செல்வமோ ஒரு முறை தன் மதி வதனத்தை அவன் பக்கம் திருப்பியதே தவறு என்று எண்ணியவள் போல் அவன் பக்கமே திரும்பவில்லை.

வகுப்பறையில் நுழைந்தபோது பார்த்த முகங்கள் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டன. சந்தர்ப்பம் வந்த போதல்லாம் விதி அவர்களைச் சேர்த்து வைத்தது என்பதிலும் பார்க்க அவர்களின் உள்ளங்களை இணைப்பதற்கென்றே அநேக சந்தர்ப்பங்களை விதி அவர்களுக்கு வகுத்துக் கொடுத்தது என்பது தான் பொருத்தமானது. பொருளாதார சங்கத்தின் காரியதரிசி ஜெயரெத்தினு. உதவிக் காரியதரிசி செல்வமகள் கனகரெத்தினம். சங்க அலுவலாக இருவரும் கலந்து பேச வேண்டிய தேவையேற்பட்டது. தங்களைப்பற்றியும், தங்கள் இலட்சியங்களைப்பற்றியும் இடையிடையே பேசிக் கொண்டனர். ஜெயம் பிறந்த வருடத்திலிருந்தே இராஜரத் தினு வல்வெட்டித்துறை சுங்க அலுவலகத்திற்குன்ன வேலையாக இருந்தார். எனவே ஓரளவிற்குத் தமிழ் பேசவும் விளங்கிக்கொள்ளவும் கற்றுக்கொண்டான் ஜெயம். ஆனால் அதிகமாக செல்

வத்துடன் பேசும்போதெல்லாம் ஆங்கிலத்திற்குன்ன பேசிக்கொள்வான். காரணம், அவர்கள் உள்ளங்களால் கலந்துரையாட வேண்டாமா?

நான்கு வருடங்கள் உருண்டோடின. ஜெயமும் செல்வமும் பட்டதாரிகளாயினர். இந்த நான்காண்டுகளில் இருவருடைய உள்ளங்களும் நெருங்கிப் பின்னால் ஒன்றியிருந்தன. ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொண்டனர். ஒருவருக்கொருவர் இன்றியமையாத வர்கள் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டனர்.

“பாட்டுஞ் சுதியுமொன்று கலந்திடுங்கால்—தம்முட் பன்னியுபசரணை பேசவதுண்டோ.”

தனது மகனுக்கும் தமிழிச்சி யொருத்திக்கு மிடையில் ‘உறவு’ உண்டு என்று கேள்விப்பட்ட இராஜரெத்தினு முதலில் சிரித்தார். நடக்கக்கூடிய காரியமா என்ன? நம்பக்கூடிய வட்டாரங்களிலிருந்து செய்தி யெட்டியதும் குழுறினார்! குதித்தார்! “உனக்கும் அவனுக்கும் என்ன டா பேச்சு” என்றார். “அ வன் என் முச்சு” என்றார். தனயன். “தமிழிச்சியாயிர்றே! நமது இனத்துக்கட்டுக்குமா இந்த இழிவு” என்று கேட்ட தந்தைக்கு, முகத்திலறைந்தாற்போல் “இழிவு வதரக்கூடிய செயல் எதையும் நான் செய்து விடவில்லையே” என்று பதிவிறுத்தான் மகன். அவனைச் சந்திக்கக்கூடாது என்று தடையுத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. ஊரடங்குச் சட்டத்தை அவனுடைய அன்புள்ளம் துணிந்து மீறியது. வாய்ச்

சொல்லு யாது பயனுமின்றிப் போகவே சாட்டையை நாடினார். வயது வந்த பி ஸ் ளோ யா னு லும் இ மா ல ய த் த வ று செய்தால், பெரும்பாவத்தை செய்தால் கூறுப்பாவத்தை செய்தால், பெரும்பாவத்தை செய்தால், திருத்த வேண்டாமா! ஒருநாள் செலவுத்துடன் கல்லூரிக்குப்பக்கத்தில் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்ததை இராஜரெத்தினால் வீட்டு வேலைக்காரன் செமன் பார்த்து விட்டான். தந்தையாரின் உறுமைக் கேட்ட உடனேயே வீட்டினுள் புகுந்த ஜெயம் நடந்ததை ஊகித்துக் கொண்டான். தந்தையல்ல, சாதிவெறி அங்கு தலைவரித் தாடிக்கொண்டு நின்றது. மிருகசுபாவத்தைத் தவிர மற்றும் அங்கு, பாசம், மனிதத் தன்மை அத்தனையையும் அடகு வைத்துவிட்டு நின்றுகொண்டிருந்தார் இராஜரெத்தினா. தாங்கி வளர்த்த கைகள், ஏந்தியின்பங்கண்ட கரங்கள் சவுக்கினால் அடித்தன அந்தமைந்தனின் உடம்பில். ஒன்று, இரண்டு ஏழு அடிகள். சுருண்டு விழுந்த அவனது உடலை எப்கோ இருந்து நிட்டப்பெற்ற இரு அங்குக்கரங்கள் தாங்கின. ஆம் செலவுத்தின் நினைவே அவனுக்குத் தெம்புடிடிற்று. அவளை விளைக்கும்போது நினைவு இனித்தது. அடிக்கூட இனித்தது. அன்றீன் உறுதிக்கு நற்சாட்சிப் பத்திரமல்வா வழங்குகிறார் தந்தை, வேறு எதற்காகத் தந்தை அடித்திருந்தாலும் ஜெயம் அதைப்பாராறுத்திருக்கவேமாட்டான்.

இரவிரவாகத் தன்னில்லக்கி முத்தியிடன் இதயங் கலந்து திட்டம் வகுத்தார். கொழும்பிலுள்ள

வீரரெத்தினவுக்குக் கடிதம் பறந்தது. வீரரெத்தினால் உதவியில் ‘டெயிலிசியஸ்’ காரியாலயத் தில் உதவிப் பத்திரிகாசிரியராக ஜெயம் நியமிக்கப்பட்டான். கடமையை உணர்ந்த ஜெயம் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டான். புறப்படுவதற்கு முதல்நாள் காலை செலவுத்திடம் சென்றுன்.

செலவுத்தின் வீட்டுக்கு முன்னால் ஒரு பிள்ளையார் கோவில். கோவிலுக்கு முன்னால் ஒரு பெரிய ஆலமரம். அதனாடியில் தான் ஜெயம் செல்வமும் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர். முன்பு ஒரு தடவையேனும் இவர்கள் இப்படித் தனித்து நின்று பேசியது கிடையாது. கண்ணியமற்ற முறையில் அவர்கள் நடந்துகொள்ளவேயில்லை. பட்டப்பகலில் ஒரு வாவிப்பும் கன்னிப் பெண்ணும் நின்று பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு போவர்கள் சம்மாவா இருப்பார்கள். ஆனால் அதைப்பற்றிச் சிந்திக்க நேரமேது இவர்களுக்கு! கனக ரெத்தினத்தாரும் சகோதரியும் மருதிப்பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அடிப்படைக் கொழும்புக்குப் போயிருந்தார்கள்.

“நானை நான் கொழும்புக்குப் புறப்படுகிறேன்” என்ற வார்த்தைகள் தயங்கித் தயங்கி, பயந்து பயந்துகொலை செய்வாலைப்போல் ஜெயத்தின் தொண்டையினின்றும் வெளிவந்தன. இரு உள்ளங்களும் புயலில் சிக்கின. இருண்டன, கண்ணீர், வேதனை, தவிப்பு, மீண்டும் அமைதி. அமைதியான

நீரில் எறியப்பட்ட கல்லைப்போல் அந்தச் சொற்கள் செலவுத்தின் மனத்தில் துன்ப அலைகளை எழுப்பின. பரந்து பரந்து அந்த அலைகள் உடல் முழுவதையும் தாக்கின. அவளால் நிற்க முடியவில்லை, மரத்தை ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டாள். இதென்ன அவளினிதழோரத்தில் புன்னகையல்லவா தவழ்கிறது. ஜெயத்தின் உயர்ச்சிக்குத் தடையாக அமையக்கூடாதே, கடமைக்குக் குறுக்கே நிற்கக்கூடாதே, உத்தியோகமாகக் கொழும்புக்குத் தானேபோகிறார், நான் வேதனைப்பட்டால் என் ஜெயமும் வேதனைப்படுவாரே, என்ற எண்ணத்தால் எழுந்த, இல்லை, வரவழைத்துக்கொண்ட வரட்டுப் புன்னகை.

“என் வாழ்வே நீ தான் செலவும் வீட்டுக்கு வீடு போய் ஆயிரியர்களைத் தேடியழைத்த காலம்போய் பட்டலைக்கொரு பட்டதாரியென்ற நிலையுண்டாகியது யாழ்ப்பாணத்தில். இதுவரை தபால் தலைகளில் செல்வம் செல்வதையும் செய்தபணமே, ஒரு வருடத்துக்கு மேலாயிற்று. இறுதியில் வெள்ளவைத்தையில் ஒரு பெண்கள் கல்லூரியில் படிப்படித்தற்கு இடங்கிடைத்தது. ஒரு வீட்டில் சிறிய அறை யொன்று வாடகைக் கெடுத்துத் தனது தந்தையுடன் அங்கே வசித்து வந்தாள் செலவும் தொடர்ந்து இருந்தது தொல்லைக்கொல்லி விடுதியில் ஜெயமும் தங்கியிருந்தான். இருவர்கள் கிடையே நடந்து வந்த கடிதப்போக்குவரத்து குறையலாயிற்று.

நேரில்கண்டு பேசச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது கடித மெழுதி நேரம் செலவு செய்வதா? ஆனாலும் சந்தித்து விட்டு திரும் பிய மறுநிடமே கடிதம் எழுத வேண்டும்போல் தொன்றும் ஜெயத்துக்கு. ஆனால் எதை எழுதுவது? சிலதடவைகளில் செல்வத்தின் வீட்டுக்கே போயிருக்கிறுன் ஜெயம். சாதி சமய வேற்றுமை பாராட்டாத முற்போக்கு வாதியல்ல கனக ரெத்தினம், ஆனால் கரவு மனம் படைத்தவருமல்ல. அத்துடன் கல்லூரி மாணவர்களிடம், படித்தவர்களிடம், படித்தும் பண்புடன் வாழும் இளைஞர்களிடம் ஓரளவு மரியாதை காட்டுவார். ஜெயம் தமிழ்நூலை மட்டும் இருந்திருந்தால் கட்டாயமாகச் சுந்தேகித்திருப்பார். கண்டித்து மிருப்பார். சிங்களவனுகை இருக்கவே ஏதோ சக மாணவர்களுக்கிடையே இருக்கும் சாதாரண தொடர்பு என்று இருந்து விட்டார்.

தனது மகன் செல்வத்தை மறந்து விட்டான், உண்மையான சிங்கள இரத்தம் ஒடுகின்ற நமக்குப் பிறந்த மகனு ஒரு தமிழிச்சியைக் காதலிப்பது, கல்யாணம் செய்வது, அப்படியும் ஒரு காதல் ஏற்படிருக்கக் கூடும் என்று இராஜரெத்தினவால் சிந்திக்கக் கூட முடியவில்லை. ஏதோ வயதுக்கோளாறு, வாவிபத்தின் சேட்டை சரியாகிவிட்டது என்பது மன்னாரிவிருக்கும் இராஜரெத்தினத் தம் பதிகளின் நம்பிக்கை. செல்வத்தையும் ஜெயத்

தையும் இனைத்து விட்டிருப்பது அழிவற்ற பிரேமை என்று அவர்கள் நம்பியிருந்தால் தொடக்கத்திலேயே கனகரெத்தினத்தாரை ஒரு கை பார்த்திருக்க மாட்டாரா இராஜரெத்தினு.

இந்த நேரத்திற்குன் எழுத்திருநாட்டையே விதி பார்த்துச் சிரித்தது. ஆனிமாதம் 24-ம் தேதி மாலை கொழும்புமாநகரம் முழுவதும் கலவரமானத்து. எந்த நிமிடத்தில் என்ன நடக்குமென்று எவராலும் சொல்லமுடியாதங்களை நாடு இதுவரை கண்டிராத ஒரு அவலங்கிலை ஏற்படப்போகின்றது என்று மட்டும் ஒவ்வொருவருடைய மனத்திலும் தோன்றியது. கல்லூரியிலிருந்த செல்வத்துக்கு ஜெயம் போன் மூலம் தெரிவித்த செய்தி அவளைத் திடுக்கிடும்படி செய்தது.

“எனது தந்தை இப்போது நான் தங்கியிருக்கும் விடுதியில் தான் தங்கியிருக்கிறோர். எனவே நான் வந்து உன்னைச் சந்திப்பது உசிதமல்ல. தந்தைக்குப் பயன்று அல்ல, முயன்றுல் அது உனக்கே ஆபத்தாகிவிடும் என்பதனுற்றான் உடனே உன்னிடம் வராமலிருக்கிறேன். முடிந்தால் ஊருக்குப் புறப்படுகள். இல்லா விடுலிமிக்கவனமாக இருங்கள். காடையர் கூட்டம் எந்த நிமிடத்திலும் தமிழரைத் தாக்கத் தொடங்கலாம். சில பிற ஊர்களில் கலவராங்களைத் தொடங்கிவிட்டது.” இதுதான் அந்தச் செய்தி. கொழும்புப் புகையிரத விலையத்திலும் நகரத்திலும் கலவரம் ஆரம்பித்து

விட்டது. சிங்களவர்களுடைய கடைகள் சில, தமிழர்களின் கடைகள் பல, எல்லாமேயே தீக்கிரையாயின. வெளி பிற செல்லப் பயந்து வீட்டினுள் தங்கியிருந்தனர் சிலர். சென்றவர்கள் சிலர் தாழா வேதனையுடன் வீடு திரும்பினர். வீட்டினுள் ஒளிந்திருந்த செல்வத்தின் உள்ளும் ‘ஜெயம்’ ‘ஜெயம்’ என்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது. தத்தனிக்கும் தங்கதயை எண்ணிக் கலங்கியது. அவருக்கு இந்த உலகத்தில் சொந்த மெனக்கூறிக் கொள்வதற்கு, அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளுவதற்கு உள்ள ஜீவன்கள் அவை இரண்டும் தானே.

காரியாலயத்திலிருந்து புறப்பட்ட ஜெயம் தனது அறைக்குள் நுழைந்தான். குழம்பியிருந்தது தலை உள்ளும் புறமும். உடம்பை இறுகப்பற்றிய கையற்ற பனியன். அகன்ற கறுத்தப்பட்டியொன்று இடுப்பில். கறுப்பும் சிவப்பும் சேர்ந்த கைக்குட்டையொன்று தலையைச்சுற்றி. அவன் தன்னறையினின்றும் வெளியேறியபோது அசல் காடையனுகவே தோன்றி னன். வீதியிற்போன டாக்ஸி யொன்றைக் கைதட்டி நிறுத்தினன். டாக்ஸி நிற்கவில்லை. சிறிது தாரம் சென்று ஏதோ யோசித்து விட்டு நிற்பதுபோல் நின்றது. அதற்குள்ளிருந்த இருவரும் முதலில் விழித்தனராயினும் பின்புதங்களில் ஒரு வன் தான் என்னைத்து அவனையும் ஏற்றிக் கொண்டனர். செல்வம் வசிக்கும் ஒழுங்கையில் போய் நின்றது டாக்ஸி. காடையர்களிருவரும் ஒரு வீட்டுக்குள் புகுந்தார்கள், ஒரு போத்தல் மண்ணெண்ணியுடனும் ஒரு தீக்குச்சியுடனும், உடலைக் கொடுத்து உருவாக்கப்பட்ட அந்த வீடு சாம்பராகிக் கொண்டிருந்தது. இந்த நேரத்தில் இலங்கைமண்ணை எட்டிப்பார்த்து விட வேண்டுமென்றுதித்த எட்டுநாள் ஜீவனென்று, அதை ஈன்றெடுத்ததாய், இரண்டும் தீயர்களின் வேட்கைக்குப் பலியாகி விடக்கூடாதே யென்று தீதன் அன்புக் கரங்களால் அனைத்துக் கொண்டது அவர்களை.

‘செல்வம், செல்வம்’ என்று கத்தியபடி ஜெயம் வீடு முழுவதும் தேடி னன். காணவில்லை, குளிக்குமறையில்லை, சமையலறையிலும் காணப்படவில்லை, இதற்குள் அவர்கள் ஊருக்குப் புறப்பட்டிருக்கவே முடியாது. வீட்டில் எல்லா இடங்களிலும் தேடிப் பார்த்தாய்விட்டது. கற்கூச ஒன்றுதான் பாக்கி. அதைப் போய்த் திறந்தான். உள்ளே கூட்டப்பட்டிருந்தது. “நான்தான், செல்வம். உங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக வந்திருக்கிறேன். கதவுதலைத் திறவுங்கள்.” கதவுதிறந்தது. “இவனுக்கும் சிங்களப்புத்திவிடவில்லையே” என்றுதான் முதலில் எண்ணினர் கனகரெத்தினம். வேறு எந்தக் கோலத்தில் வந்தாலும் தான் அங்குவந்திருக்க முடியாது என்று கூறி அங்கை நம்பவைப் பதற்குள் போதுமென்றாகிவிட்டது. செல்வம் மயக்கமடையும் நிலையிலிருந்தான். திடீரென ஏற்பட்ட எதிர்மாருன் சம்பவங்கள் அவளை நிலை

குலையச் செய்தன. ஒரு விதமாக டாக்ஸிக்குள்ளேறிக் கொண்டனர். அடுத்த வீட்டைச் சூறையாடுவதில் இலயித்திருந்த காடையரிருவரும் டாக்ஸி புறப்படும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினர். இந்த நேரத்திலோ ஆபத்துதவிகளுக்குப் பஞ்சம். இன்னுமொரு டாக்ஸி கிடைக்கத்தான் செய்தது. ஜெயத்தின் டாக்ஸி யை விட்டு விரட்டினர். துரத்திச் சென்ற நாய்களுக்கு, இடையில் இன்னுமொரு எலும்புத்துண்டு அகப்படவே, அதில் தாமதித்துவிட்டன.

டாக்ஸிக்குப் பண்ணதைக்கொடுத்தனுப்பிட்டுத் தன்று நண்பனின் காரில் செல்வத்தையும் தங்கையாரையும் ஏற்றிக்கொண்டு யாழிப்பானம் புறப்பட்டபோது இரவு 11 மணிக்கு மேலாயிற்று. யாழிப்பானம் சென்றால் ஜெயத்துக்கு ஆபத்து ஏற்படுமேயன்று கணக்கெட்தினாலும் செல்வமும் பயந்தனர். தங்களை எங்காவது பொலிஸ் பாதுகாப்பில் விட்டு விட்டு ஜெயத்தை ஊர் திரும்பும் படி கணக்கெட்தினாம் வற்புறுத்தினார். அவர்களை ஊரில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தாலொழிய தன்னுடைய மனம் நிம்மதியடையாது என்று தீர்மானமாகக் கூறினால் ஜெயம்.

கணக்கெட்தினத்தாரின் மனம் அதிர்ச்சியடைந்திருந்தது. இருதயம் அதிகமாகப் பட்பட்ட என்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது. இரவு 12 மணி, காட்டுப் பாதையிலே கார் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. எழுபதுக்கும் எண்பதுக்குமிடையில்

ஆடிக்கொண்டிருந்தது விசைகாட்டும் முன்னு. “தம்பி” என்று ஆங்கிலத்தில் அழைத்தார் கணக்கெட்தினம். 80 சுட்டிக்காட்டிய முன்னு எழுபது அறுபது என்று ஒவ்வொரு பத்தையும் சுட்டிக்காட்டி குன்யத்தில் வந்து நின்றது. “இது தமிழருக்கும் சிங்களவருக்குமிடையில் ஏற்பட்டிருக்கும் கலகமல்ல. நல்லவர்களுக்கும் கெட்டவர்களுக்குமிடையில் ஏற்பட்டிருக்கும் மோதலப்பா. நல்லவர்கள் எந்த இனத்தவரானாலும் நல்லதைத்தான் செய்வார்கள். கெட்டவர்கள் கெட்டதைத்தான் செய்வார்கள். நீ நல்லவன். என் செல்வத்தை உன் கையில் ஒப்படைக்கிறேன்”. ஜெயமும் செல்வமும் காதலர்கள் என்பதை அந்த நிலையில் உணராமலிருந்திருக்க முடியாது. மேலும் ஜெயத்தின் மனத்துத்தனமை கனக ரெத்தினத்தாரைக் கவர்ந்திருந்தது. அவரையும் மனிதனுக்கியது. அல்லாமலும் நடுக்காட்டில் தன்னாந்தனியே மகனை விட்டுப் பிரியத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா வேறு என்ன தான் செய்திருக்க முடியும். இரத்தக் கொதிப்பினால் தாக்கப்பட்ட கணக்கெட்தினால் உயிர் துறந்தார். “அப்பா அப்பா” என்று கதறிய செல்வத்தை ஜெயத்தினால் சமாளிக்க முடியவில்லை. தங்கை தாய் உறவினர் எல்லோரையுமல்லவா கணக்கெட்தினத்தாரின் சாவினால் இழந்திருந்தான் செல்வம். இனி அவள் எதற்காக வாழுவேண்டும்? இதக் கேள்விக்குப் பதிலாகப் பதிக்கத்திலிருந்த ஜெயம் அவளின் கண்ணீரைத் துடைத்தான்.

தங்கைதயின் உடலைக் காருக்குள் வளர்த்தி துணியினால் முடினார்கள். கார் புறப்பட்டது. செல்வத்தின் வேதனை வளர்ந்து கொண்டேபோனது. இந்தச் சமயத்திற்குன் நாட்டவர்க்குப் பாதுகாப்பளிக்க ஊரடங்குச் சட்டம் ஒன்று பிறப்பிக்கப்பட்டது. மாலை ஆறுமணி தொடங்கிக் காலை ஆறுமணி வரை எவரும் வீட்டை விட்டுப் புறப்படக்கூடாது. காட்டுக்குள்ளிருந்த ஜெயத்திற்கும் ரெல்வத்துக்கும் இது தெரிந்திருக்கிறது!

அவனிதயத்துள் ஏதோ ஸ்நாறுங்கும் சத்தம். அவன் கட்டியிருந்த இன்பக்கோட்டை இவ்வளவு பெரிய ஒரைச்சுடனு நொறுங்கவேண்டும்.

பக்கத்தில் சென்ற இராணுவ வீரர்கள் ஜெயம் உண்மையில் காடையனல்ல என அறிந்து மனம் வருந்தினர். விதி செய்தசதிக்கு யார் யாரை நோவது. சட்டமும் நன்மை செய்யும் நோக்கத்துடன் தானே இயற்றப்படுகிறது!

நாடு அமைதியடைந்து வந்தது. குருடனுக் கைத்திய சாலையிலிருந்து வெளியேறிய ஜெயத்துக்குக்கண்ணின் மனியாக விளங்கினால் செல்வம். இவர்களின் சோகக்கதையைக் கேட்ட யாழ் கல்லூரி தன் குழந்தைகளுக்குக் கைகொடுத்துக் காப்பாற்ற முன் வந்தது. செல்வம் அங்கு ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றி வருகிறார். இன்னும் ஆறுமாதங்களில் சத்திருசிக்சை செய்து தன் கணவனின் இழந்த ஒளியை மீட்பதாகக் கங்கணங்கட்டுக்கொண்டிருக்கும் செல்வத்தின் காதலில் விதியின் அகோரச் சிரிப்புக் கேட்கவா போகிறது.

அதிர்ஷ்டம்

கமக்காரன் ஒருவன் ஊருக்குத் திரும்பி வரும்பொழுது ஓர் எருது வாங்கி வந்தான். அது தீன் உண்ணவோ, நீர் பருகவோ மறுத்து விட்டது. அவன் கணகளில் வியப்புக்குறி வெட்டி மின்னியது. “இந்த எருது உண்றுக வேலை செய்யுமாயின், நான் பெரிய அதிர்ஷ்டசாலி” என்றான்.

—(கீஸ்லர் நியுன்)

வீராஞ்சளம்

“அழகனார்”

காடுமலை ஏறியேறிக்
கடுகி யோடுது -- வெள்ளம்
கரைகளிலே மோதிமோதிக்
கடலை நாடுது!

மேடுபள்ளம் ஏறியோடி
மகிழ்ச்சி கொள்ளுது -- வெள்ளம்
வேகமாக ஓடியோடி
வளமை கூட்டுது!

வாடுகிற பயிர்களதன்
வாட்டம் போக்குது -- வெள்ளம்
வந்துவந்து உணவுதன்னை
வாரி வழங்குது!

இடையிடையே எழுந்திருக்கும்
அணைகள் மீதிலே -- வெள்ளம்
அணைந்தணைந்து ஆர்ப்பரித்து
அலைந்து பாயுது!

கடுதம்

— நாமன் —

அன்புமிக்க தம்பிக்கு!

நீ எழுதிய கடிதம் இன்றுதான் கிடைத்தது. எட்டு நாட்கள் பிந்திவிட்டனவே என்று யோசிக் கிறுயா? ஆம். இன்று தபாலில் சேர்த்தால் நாளை கிடைக்கவேண்டிய கடிதம் எட்டு நாட்கள் பிந்திவிட்டது உண்மைதான். ஆனால் குற்றம் யாருடையது? தம்பி! தாய் மொழியில் ஒருவனுக்குத் தக்க அறிவும் ஆர்வமும் இருக்கவேண்டுமென்பது. எவராலும் மறுக்க முடியாத ஓர் உண்மை. ஆனால் மொழியில் உள்ள மோகத்தால், வாழ்க்கையின் போக்கையும், சமுதாயம் இயங்கும் தன்மையையும், காலச் சூழ்நிலையையும் கவனியாது வெறியினப்போல் மொழிப் பற்றைக் காண்பிக்க முயன்றால் வேண்டாத தொல்லைகளும், முயற்சிகளில் கால தாமதமும் ஏற்படும். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக உண்டிதம் அமைந்துவிட்டமையால் இங்ஙனம் எழுதுகிறேன்.

ஒருவனுக்குத் தன் தாய் மொழிலே பற்றும் பாசமும் இருக்கக் கூடாது என்று நான் கூற முற்படவில்லை. மொழியின் மேலுள்ள ஆர்வத்தையும் ஆசையையும் காண்பிப்பதற்கும், கடைப்பிடிப்பதற்கும், எத்தனை எத்தனையோ மார்க்கங்கள் இருக்கின்றன.

கடிதத்தின் எட்டு நாள் சற்றுப் பிரயாணத்திற்குக் காரணம், என்கைக்கு வருவதற்குமுன் கடிதம் மூன்று வீதிகளைப் பார்வையிட்டு விட்டுத் தான் வந்திருக்கிறது. நல்ல வேளையாக சாதாரண கடிதமாக இருந்துவிட்டது. அவசரகடிதமாக இருந்துவிட்டால், கடிதத்தின் பயன் என்னவாகியிருக்கும்.

“அன்னை நான் இன்று கொழும்பிற்குப் புறப்படுகிறேன், கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தில் என்னை நாளை சந்தியுங்கள்” என்று எழுதி ஒரு கடிதத்தை இது மாதிரி அனுப்பியிருந்தால் நான் உன்னைச் சந்தித்திருக்க முடியுமா? முன் பின் கொழும் பையே அறியாத நீலவளவு கஷ்டப்பட்டிருக்க நேர்ந்திருக்கும். பார்த்தாயா தம்பி போவிமொழிப் பற்றின் முடிவை. இது மொழிப் பற்றல்ல ஒரு வகையில் மொழி வெறியாகவிடுகிறது. உலகப் பொதுப் பாலாடியான ஆங்கிலம் உனக்குத் தெரியாதா என்ன? சலடமாக முடிக்கக்கூடிய ஒரு கருமத்தை அனுவசியமாக நீடிக்கச் செய்துவிட்டாய். இச்செயலினால் உனக்காவது, உன்மொழிக்காவது ஏதும் நன்மை உண்டாகியிருக்கிறதா? அதற்காகத்தான் சொல்கிறேன் மொழி யீன் மேலுள்ள பற்றும் ஆர்வமும் வெறியாக மாறிவிடக்கூடாதென்று. பொன்னின் கத்தியானாலும் அதை வயிற்றில் மாட்டலாமா? பிறதும் ஒருமுறைக்குறிக்கிறேன் தாய்மொழில் பற்று இல்லாதிருக்க வேண்டுமென்று எவரும் கருதிவிடக்கூடாது மொழிபின் மேலுள்ள பற்ற

றையும், ஆர்வத்தையும், நாம் அதன் ஆக்கத்திற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அதனை அழித்துவிடக்கூடிய அனைவீசயல்களிலே ஈடுபட்டுப் போவிக்கண்ணீர் வடிக்கும் நீலியர்போல் போவிப்பற்றுக் காட்டிப் புகழ் தேட முற்படலாகாது.

உண்மையான மொழிப்பற்று, அடக்கம், சேவை என்ற இருபெரும் பிரிவுகளிலே அடங்கி விடும். இவ்விரண்டு பெரும் பிரிவுகளின் உட்பிரிவுகள் தான் நான் முன் கூறிய, மொழிப்பற்றறைக்காண்பிக்க நாம் எடுக்க வேண்டிய பல வேறு மார்க்கங்கள். அடக்கம் என்று இங்கே கூறுமிடத்து, அது எவ்வகைப்பட்டதென நீ அறிய வேண்டும். ஆயிரம் முட்டைகளை இட்டபின்னாலும் ஆமை அரவமின்றி அடக்கத்தோடிருந்து விடுகிறது. ஆனால் பேட்டுக்கோழி யொன்று ஒரு முட்டையை இட்டு விட்டு எத்தனை கொக்கரிப்புக் கொக்கரிக்கிறது தெரியுமா? இப்பேட்டுக் கோழிக்குச் சமானமான எத்தனையோ பேர் எம்மிடையே இருக்கின்றனர். தாய் மொழி— ஆழியின் இக்கரைக்கே சென்றி ராத ப்ளர் அக்கரையை அடைந்தவர்போல், மொழிப்பற்று, மொழி ஆர்வம் என்று பெருங்கூச்சல் போடுவதை நாம் எமது கண்கூடாகக் காண்கிறோம். கசடறக் கற்றிருந்தும் “கற்றது கைமண்ணளவு கல்லாத துலகளவு” என்ற கருத்தை மனத்திருத்தி, அறிவை எழும் அகராதிக்கு, அடக்கமெனும் உறைபோட்டு, அருளோடு மினிரும் அறிஞர் பலர் வாழ்வதை

நாம் உணரவேண்டும். இத்தகைய சான்றேரின் அடக்கம் நம்மவர் அனைவருக்கும் வேண்டும். தம் அறிவில் தாமே தற்பெருமை கொள்ளாது, தாய் மொழியை மாசறக்கற்று, தான் கற்றதைப் பிறருக்குக் காண்பித்துப் பெருமை கொள்ள வேண்டுமென்ற பேதை மை கொள்ளாது, பிறரும் தன்னைப் போன்று அறிவு பெற வேண்டுமென்ற அடக்கமான ஆர்வம் காட்டுவதுதான் மொழி ப்பற்றி நின்முதற்கொள்கையாய் அமைய வேண்டும். அடக்கமான ஆழந்த அறிவைப்பெற்ற ஒரு வரைப் பார்த்து, இவர் மொழிப்பற்றற் றவர் என்று கூறிவிடமுடியாது. மொழியின் மேலுள்ள பற்றினாலும் ஆர்வத்தினாலும் அதனை நன்கு கற்று அடக்கத்தோடு வாழ்கிறூர் என்றுதான் கூறமுடியும். எனவே தாய் மொழியிலேபற்றுவதையோம், அதனை அழியாது காக்கப்போகிறேம் என்று கங்கணம் கட்டும் ஒவ்வொருவரும் முதலாவதாகத் தன் தாய் மொழியை ஜயந்திரிப்பக் கற்றல் வேண்டும். அச்செயல் ஒன்றே மொழிப்பற்றை உணர்த்தும் உன்னத முறையாகும்.

இனிச் சேவை என்றால் என்ன என்பதை ஆராய்வோம். அடக்கமான அறிவைப் பெற்றுவிட்டால் மொழிப்பற்றுத் தானாகவே வந்து விடுகிறது. மொழி ப்பற்றறைப் பெற்றுவிட்டால் மொழி க்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் பிறக்கிறது. இவ்வித ஆர்வத்தால் உந்தப்பட்டுத் தன்னலமின்றிச் சேவை செய்வது

எனவேதான் கூறுகிறேன், மொழிப்பற்று வெறியாக மாறிவிடாது, அடக்கமான அறிவு, சேவை என்ற அமசங்கள் அடங்கி, அன்பும் பண்பும் சேர்ந்து அறத்தோடு அமைய வேண்டும் என்று.

அதிகம் எழுதிவிட்டேன். மாமாவும், தமிழ் தங்கையும் சேமம் தானே. தங்கை ஊற்றுப்பேனு ஒன்று வாங்கியனுப்பும்படி கேட்கிறீர் என்று குறிப்பிட்டாய், மாதம் முடிந்ததும் வாங்கியனுப்புகிறேன் என்று சொல். எம் போன்றவர்களுக்கு “மாதம் முடிந்த இங்ஙனம் உன் அருமை அன்னை!

SUNLIGHT LAUNDRY

Dyers & Dry Cleaners

நேரில்வர இயலாவிடில் பட்டு உடைகளைப் பார்சல் மூலம் அனுப்பித் தண்ணீரில் போடாது சுத்தமாகச் சலவை செய்து கொள்ளலாம்.

**நியப்பிரகாச
சலவைத் தொழிற்சாலை**

23, மின்சார வீதி : : யாழ்ப்பாணம்

தமிழ்த் தாது

— அறிஞர் தனிநாயக அடிகளார் —

தமிழ்மக்களுட் சிலரும் தமிழ் மக்கள் அல்லாதார் சிலரும் தத்தம் இயல்புக்கு ஒவ்வும்வகையில் வெல்லாம் தமிழிற்காக அரும் பணியாற்றி வருகின்றனர். வேற்று மொழிகளுடனும், நாடுகளுடனும், மக்களுடனும் தொடர்புடைய தமிழர் தம் மொழி, நாடு, இனம், இவை முன்றின் மாண்பை ஒப்பிட்டு அறிந்து அதனைப் பிறர்க்குக் கூற விரும்புவதில் யாதும் வியப்பன்று.

இத்தகைய தொண்டில் முதன் முதல் ஈடுபட்டவர்களுள் அந்த ணரும் குறிஞ்சிப் பாட்டி ஜீ இயற்றி ஐந்தினை இலக்கணம் ஆரியமன்னர்க்குப் புகட்டியவருமாகிய கபிலர் குறிப்பிடத்தக்க வராவர். நம் காலத்தில் வேற்று மொழிகளுக்கு ஒருவாறு தமிழின் பெருமையைக் காட்டியவர் ஈழ நாட்டவரும் இந்தியக்கலைகளில் இணையற்ற தேர்ச்சி பெற்றவருமாகிய ஆனந்தகுமாரசுவாமியாவர். இவரிருவருடைய காலத்துக்குள் இதே கோக்கத்துடன் பலர் உழைத்திருக்கின்றனர். இப்பலருடைய அறிவும் ஆற்றலும் படைத்தேனல்லேனையினும் உலகச் செலவு செய்து தமிழகக்கலைத் தூது நிகழ்த்த எனக்கும் வாய்ப்பு கேரிட்டதென்று பெரிதும் உவங்கு ஜங்கு வெளியிடப்படுகின்றன.

சிங்கப்பூர் கோலாலம்பூர் முதலிய பேரூர்களில் வானைவி நிலையங்கள் தமிழில் நான்தோறும் ஒவிபரப்புகின்றன என்றறிந்து பெரிதும் மகிழ்ந்தேன. மேலும் யான் அங்குச் சென்றிருந்தகால் மலாயாவின் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றை நிறுவத் திட்டங்கள் வசூத்துவங்தனர். அப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழக்கும் ஒரு பேராசிரியக்கட்டில் நிறுவவேண்டும் என்று இலங்கைத் தமிழரும் இந்தியத்தமிழரும் முயன்றுவந்தது களிப்பிற்குக் காரணமாயிற்று.

தமிழ்ஒளிகள் ஊர்ஊராக உரையாடுதலில் வேறுபடுவது குறிக்கற்பாலது. மலையாளநாட்டின் எல்லையிலிருப்போர் மலையாளம் பேசுவதுபோல் தமிழ்ப் பேசுவர். சிங்களநாட்டிலிருப்பவர் சிங்களத்தைப்போல் தமிழை உரைப்பார். இவ்வாரே மலாயாவில் சீனமொழியைப்போலும், அமெரிக்கத்தேவுகளில் ஆங்கிலத்தைப்போலும் தமிழை உரைத்துவருகின்றனர்.

தமிழன் தன்மொழியைக்காதவிப்பதோயோதும்மொழியைக்காதவிப்பதோயோதும்மொழியைப்போற்றுவதுபோல் வேறொன்றைக்கியத்திலும் யாரே நூம் தம்மொழியைப்போற்றுவதையோகண்டிலேன். சேக்கிழாரை விரித்துப்பார்மின், தமிழ் எனும் சொல்லித் தம் செய்யுள்ள அமைக்கவேண்டுமெனின் அதற்கு அடை இல்லாமல் எழுதப்பின்வாங்குவர். ‘செந்தமிழ், இன்றமிழ், வண்டமிழ், தண்டமிழ், அருந்

தமிழ், செழுந்தமிழ், தீங்தமிழ், உயர்தமிழ், கோதில் தமிழ், தேன்பொழியும் செந்தமிழ், என்றெல்லாம் யாழினும் இனிதிசைப்பர், இனி, தேவாரங்களைப்பாடினாலும் பொருளில் தமிழ்பாடியறைந்தார், தமிழ் மாலைகள் சாற்றினார் என்று புலவர் கூறுவதையாம் நினைந்து இன்புறும் கடப்பாடுடையேம். மேலும் திருமூலர் “என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே” என்று கூறுவது போலெல்லாம் பிறமொழிப்புலவர் தம்மொழியைப் போற்றிக்கூறியதாகத் தெரியவில்லை. தமிழரின் இத்தமிழ்ப்பற்றுத்தான் மலாயாவின்தமிழர் என் வீரிவரைகளைக்கேட்க நெடுங் தொலைவிலிருந்து வருவதற்கும் யான் செய்த சிறுதொண்டைப் பெரிதாகப் பேர்ந்றுதற்கும் காரணமாய் இருந்தது. உலகிலிருக்கும் தமிழர்னைவரும் தம்மொழிக்குத் தொண்டாற்ற ஒன்றுக்குவரேல் தமிழ்முரசு உலகெங்கும் பிறங்கினிற்கும் என்பதில் ஜயமில்லை.

வேற்றுநாடுகளிற் குடியேறியிருக்கும் தமிழர் தமிழை ஒருவாறு மற்பதற்கு அவர்கள் குழந்தையாறு காரணமாய் இருப்பதால் அந்நாடுகளின் மொழிகள் வாயிலாகவும் தமிழின் புகழைப்பரப்புவது நம் கடமையாகும். வேறு நாடுகளுக்குத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து கல்விப்பொருட்டோ, வணிகம்பொருட்டோ, அரசியற்பொருட்டோ செல்லும் தமிழர்னைவரும் தமிழ்வரலாற்றறையும், தமிழ் இலக்கியம், செய்யுள்ள அமைக்கவேண்டுமெனின் அதற்கு அடை இல்லாமல் எழுதப்பின்வாங்குவர். ‘செந்தமிழ், இன்றமிழ், வண்டமிழ், தண்டமிழ், அருந்

சியங்களையும் நன்குணர்ந்து செல்வாராயின் அவரும் தமிழ்க்கலைத் தூதைப்பெரிதும் நிகழ்த்துவதற்கு வழிகாண்பார். சென்ற நூறு ஆண்டுகளில் மேல் நாட்டார் சிலர் தமிழைப்பற்றி ஒருவாறு அறிந்திருக்கின்றனர். ஆயினும் பண்டைப் பண்புபடைத்த சீனம், யப்பான் முதலிய நாடுகளிலும் தமிழ்க்கலைகளும் பண்பாடும் பரவியிருந்த சாலகம், புட்பகம் போன்ற நாடுகளிலும் தமிழனது புகழை எடுத்து கூறும் தொண்டை ஆற்றுவார் இலர். சென்ற பல ஆண்டுகளாக மேற்றிசை நோக்கியே நம்மெண்ணங்களைச் செலுத்தி வருகின்றனம். ஆசியப்பரப்பில் நடுநாட்டவராய் இருக்கும் தமிழர் நாற்றிசையிலும் தமது எண்ணங்களைச் செலுத்தித் தமிழ்த் தொண்டாற்றுவது இன்றியமையாதது.

யப்பான்நாட்டில் பல பல்கலைக்கழகங்கள் இருக்கின்றன. அக்கழகங்களில் வடமொழிப்பயிற்சி சிறிதளவிலேனும் உள்ளது. ஆயின் தமிழ்ப்பயிற்சியோ அறவேயில்லை “தீராவிடக் கலைகளைப்பற்றியும் பண்பாட்டைப்பற்றியும் நாம் அறிய விரும்புகின்றனம். யப்பானிய மொழியில் அவற்றைப்பற்றி அறியக்கூட்க நூல்கள் எமக்குக் கிடைத்தில். ஆங்கிலத்திலும் மிகக் குறைவே” என்று யப்பானில் கீழ்த்திசைக் கலைமொழி யாசிரியரொருவர் எனக்குக் கூறினர். ஆயினும் பல நூல்நிலையங்களில் போப்ஜெருடைய (Hand book of Tamil grammar) என்னும் துணை நூலினைக் கண்டேன்.

“தோக்கியோ”ப் பேருரில் ‘மாருசன்’ என்பது ஒரு புத்தக விற்பனைக் கடை. அங்குப் புது நூல்களையும் விலைக்குப் பெறலாம். அவர்களுடைய பழைய நூல் விற்பனை நிலையத்துக்குச் சென்ற கால் ‘போப்’ ஜயருடைய பல நூல்களையும், தீட்சிதரின் சிலப்பதி கார மொழிபெயர்ப்பையுங் கண்டேன்.

செய்தித்தாஞ்கு யப்பானிய நாட்டில் மிக்குயர்ந்த வளம். ‘மைஷ்சி’ ‘அலாஹி’ என்னும் செய்தித்தாள்கள் ஒவ்வொன்றும் முப்பது நாலூயிரம் படிகளுக்கு மேல் நாள்தோறும் செலவாகின்றன. இவற்றின் ஆசிரியர்கள் என்னத்தம் செய்தித்தாள்கள் வழியாய் யப்பானிய மக்களுக்குச் சிலநற் செய்திகள் கூறுமாறு வேண்டினர். அப்பொழுது ‘மேற்றிசை, கீழ்த்திசை வேற்றுமைகள் ஒழிந்து உலக மாந்தர் தமிழ்ப் புலவரின் ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்னும் பரந்த ‘ஒன்றே உலகம்’ என்னும் மனப்பான்மையை வளர்க்கவேண்டும் மென்று கூறினேன். இனி இவ்வாறே உலகின் வேறு பல இடங்களிலும் என நற்சொல்லியும் கையெழுத்தையும் விரும்பியவர்க்கும் விருந்தினரின் நூல்களிலும் (Visitors' books) சங்கப்புலவரின் இவ்வழகிய அடியினாத் தமிழ் எழுத்திற் பொறித்து ஒத்த மொழிபெயர்ப்பையும் கேட்பார் மொழியில் வரைந்தன. ஆங்கிலத்திலும், ஸ்பானிய மொழியிலும் இனிதென ஒவித்தன அச் சொற்கள்.

"Every country is my country
Every man is my kinsman"
"Todos los pais son mi pais
Todos los hombres son mis
hombres"

பிறநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழப்பற்றிய ஆங்கில நூல்களின் இன்மையை அறிந்து,

அண்ணமலைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவெந்தர் என் வேண்டுகோ ஞக்து இசைந்து யப்பானிய பல்கலைக்கழகங்களுக்குப் பல நூல்களை நன்கொடையாக அளித்தார். இவ்வாறு நன்கொடையாக நூல்களை உலகெங்கும் அனுப்பித் தமிழரின் உரிமைகளை விலைநாட்டவும் கூடும். —தொடரும்

குணந்திலும், மணத்திலும், ரூசியிலும்
சிறந்த

K. P. லிங்கம்

சுத்தமான

நல்லெண்ணெயை
உபயோகியுங்கள்.

லிங்கம் ஸ்ரோாஸ்

தந்தி: "கோதி"

ரெவிபோன்: 457

LINGAM STORES

26, Manipay Road,

Jaffna.

சிந்தணச் சிந்தல்

எலிப் பொறி

— க. கணேசலிங்கம் —

கல்யாணம் செய்துவிட்டால் மனைவியோடு இன்பமாக வாழ வாம்; காலையில் அவள் முகத்தில் விழித்து, மாலையில் அவள் மலர் முகம் கண்டு மகிழலாம் என்று பலர் கற்பனை பண்ணுவதுபோல் நானும் கற்ற பண்ணியிருந்தேன். ஆனால் அத்தனையும் வாழ்க்கையில் நடைபெற்று என்பதை அனுபவம் அறிவித்துள்ளது. சேலைக்கடையையும் நகைக் கடையையும் வைத்திருப்பவர்கள் இதற்கு விதிவிலக்காக இருக்கலாம், ஆனால் என்போன்று சிறு உத்தியோகத்தில் இருப்பவன்; மனைவியின் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்யக் கையில் காசு இல்லாத வன், முறைத்த முகத்தைத்தான் முறைக்கு முறை பார்க்க முடியும்.

'கல்யாணம் என்பது எவிப் பொறி போன்றது' என்று ஓர் அறிஞர் கூறியது எனக்கு நாபகம் வருகிறது. இதில் 'என் நான்' பொறி யார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். காதல் எனும் சுட்ட தேங்காய்த் துண்டை வைத்துப் பிடித்து விட்டாள் என் இக்கால மனைவி. சுவை ஒழிந்துவிட்டது, பகை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

காதலித்துவிட்டுக் கல்யாணம் செய்யாமற் சிலர் கைவிட்டுவிடு

வது எதற்காக என்பது இப்பொழுதுதான் எனக்குத் தெரிகிறது.

என் சம்பளம் எனக்கொருவனுக்கே போதாது, சின் அவருக்கு? "கூழம் உண்டாலும் உங்களோடு கூடி வாழ்ந்தால் அது போதும்," என்று கோடி முறைகூறியிருப்பாள் தாவி கட்டுமேன். இப்பொழுது அந்தக் கூழம் நான்காய்ச்சிக் கொடுத்தாலும் கூட, "இதைக் குடிக்கவா உங்களோடு ஒடி வந்தேன். அம்மா-அப்பா அவர்கள் பேசிய அந்த உத்தியோகஸ்தரைக் கட்டியிருந்தால் கூட எவ்வளவு உல்லாசமாக வாழ்ந்திருக்கலாம்" என்று அழைரம்பிக்கிறோன்.

இக்காலக் காதல் அன்பினால் ஏற்படுவதல்லவே, எந்தப் பெரிய இடத்துப் பையணியாவது காதலித்தால் தாம் திருமனமாகிச் சொகுசாக வாழலாம் என்ற கற்பனையில் பிறப்பதுதானே இன்றைய காதல். அப்படித்தான் என்மனைவியும் நினைத்தானோ?

'எண்ணித் துணிக்' என்பார்கள். நான் துணிந்தபின் எண்ணுகின்றேன். ஆம்; என் பெற்றேரை விட்டு வெளி யேற்ற

துணிந்தேன். இப்பொழுது அவர்களைப்பற்றி என்னுகின்றேன்.

காலை நான் தண்ணீரை வெங் நீராக்கினால் அவள் தேயிலையைப் போட்டுத் தேநீராக்குவாள். பெரிய இடத்துப் பெண்களென் ரூல் நேரம் சென்றுதானே எழும்ப வேணும். என் உடையவரும் பெரிய இடத்துப் பெண்ணென்று தான் தண்ணீரைக்கொள்கிறீர்கள். நான் வெளிப்படும் நேரத் தில்தான் பல்லில் கைவைத்துக் கொள்வாள். நான் வாயில் கைவைத்துக்கொண்டு நாம் போல் கந்தோருக்குச் செல்ல வேண்டியதுதான்.

அங்கு களைப்பை ஆற்றுவதற் காகப் பையிலுள் கையை விட்டால், பணம் என்னும் பண்டத் தின் மண்மூடக் கிடைக்காது. ஒரு துண்டு மட்டும் இருக்கும். மாலை வீடு திரும்பும்பொழுது இத்தனையும் நான் வாங்கிப்போவதென்றால்?... முகத்துக்குப் போடும் பெள்டர் முதல் தொட்டு, மிளகாய்ப் பெள்டர் வரை வாங்கிக் கொண்டு போக நானென்ன வங்கியா வைத் திருக்கின்றேன்? செக்கு மாடுபோல் உழைத்தாலும், 'செக' வைத்திருக்கும் பாக்கியும் எனக்கு இன்னும் கிட்டவில்லையே, சின் இவற்றை வாங்குவதென்றால்! இவற்றை வாங்காது போனால்?...

என் அம்மா இப்பொழுது என்னைக் கண்டால் “இதென்ன கோலமென்று” அழுவாள். அவளைப் பார்த்துப் பல நாட்கள். என்ன செய்வது, கூப்பனரிசி

யின் விலை தெரியாமல் வளர்ந்தேன், இன்று குறுணி அரிசியின் விலைகூடத் தெரிந்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது.

உப்புப் போதவில்லையென்றால் சாப்பாடு வேண்டாம் என்று சுத் தியாக்கிரகம் செய்யும் நான், இப்பொழுது எப்படி இருந்தாலும், சாப்பிட்டால் போதும் என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். “இதென்ன உறைக்குது” என்றால் நீங்கள் வாங்கி வந்த தொலைப் போட்டால் பின் எப்படி இருக்கும் என்று முறைக்கிறீர்கள். சோறு வேகவில்லையே என்றால் “அடுப்பெரிக்க விறகு இருந்தால் தானே” என்று எரிந்து விழுகின்றார்கள்.

எதிர் வீட்டுக்காரர்கள் என்றொல்லைகளை இரு மடங்கு ஆக்குவார்கள். அங்கிருக்கும் பெண்தான் என் மனைவிக்கு உள்ளுரச் செய்திகளை அறிவிப்பவள். அவள் வந்து போனால் என் மனைவி என்னை வரவேற்க வாசலில் நிற்க மாட்டாள். கைகேக்கியின் உருக்கொண்டு அறையிலுள் இருப்பாள். துணிப் பஞ்சம் பற்றிய செய்தி கூறுவாள். சினிமாப்படங்கள் வருகிற மாதிரி கிழமைக்கு இரண்டு மூன்று புதுத் திலுசுசுக்கேலைகள் வருகின்றன. இதையெல்லாம் வாங்கிக் கொடுப்பதென்றால் என்னென்று துணிந்து ஓம் என்பது. இல்லையென்றால் அவள் கண்ணீரத் துடைக்க எவ்வளவோ துணிகள் தேவைப்படுமே! சரி என்று சொல்லிவிட்டால் நகை பற்றிய விவாதத்தை ஆரம்பிப்பாள்.

“போதுமென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருங்து” என்பார்கள். இந்த மருங்தை அவள் ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறாரே. இதனால் நான் நோயாளியாக மாறவேண்டியிருக்கின்றது.

கல்யாணம் செய்யுமுன் என் முகத்தைப் பார்த்தாள். இப்பொழுது என் கையைப் பார்க்கிறீர்கள். ‘வீரமும் களத்தே போட்டு வெறுங்கையோடு புக்கான், என்று எங்கேயோ படித்த ஞாபகம். நான் கந்தோரிவிருந்து வரும் பொழுது இந்த நிலையில் தான் வருவதுண்டு. வீரத்தை என் வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து என்ன செய்ய முடியும்.

இல்லறம் இவ்வளவு விரைவில் துறவற்றாகுமென்று என்றுமே நான் எண்ணியதில்லை!

அப்பொழுதெல்லாம் நான் வீட்டிலிருந்து அலங்காரம் செய்து சட்டை மடிப்புக் குலையாமல் சைக்கிலில் ஏறி பவனி வரும்பொழுது தெருவில் வருபவர்களுக்குக் கைகாட்டுவதில் கைவலி ஏற்பட்டு விடும். இப்பொழுது தலையை வெளியில் காட்டவே பயமாக இருக்கிறது. ‘தந்த கட்டைத் திருப்பித் தருகிறீர்களா?’ என்று என்னைக் கைகாட்டிக் கூப்பிடுவார்களே!

இதையெல்லாம் உத்தேசித்துக் கிராமத்துக்குப் போவோமா ’

தாங்குவது யார்?

ஆசிரியர் மாணவனை “அட்லஸ் என்பவன் யார்?” என வினவினார். மாணவன்:- உலகத்தைத் தாங்கி நிற்கும் ஒரு ராடசதன். ஆசிரியர்:- ஆம், அவனைத் தாங்குவது யார்? மாணவன்:- அவன் பணம் நிறைந்த பெண்ணை மணம் செய்திருக்க வேண்டும் என நினைக்கின்றேன்.

(வீக்வி நியூஸ் ஆக்லன்ட்)

இயற்கைச் செல்வம்

— இறைவன் —

காலையெழும் கதிரவனுர் ககனம் சூழக்
கானுகின்ற கடலாறு கான கங்கள்
மாலையெழும் மதிவாணன் மாலை வெய்யில்
மணங்கமழும் மலர்க்கூட்டம் மதுவன் வண்டு
சோலையெழில் தருபுனல்கள் சுனைகள் ஊற்று,
சூழன் றடிக்கும் புயற்காற்றுச் சுடரும் வெள்ளி
கோலமிடும் வானவில்லுக் குளிருந் தென்றல்
கோதைபெண் சூழங்கைத்தகளே இயற்கைச் செல்வம்.

ஆடுகின்ற மயிற்கூட்டம் அந்தி வானம்
அசைந்தாடு மலர்க்கொடிகள் அரவின் ஆட்டம்
பாடுகின்ற குயிற்கூட்டம் பறவை ஈட்டம்
பால்பொழியும் பசுக்கூட்டம் மேதி கன்று
ஓடுகின்ற மானினங்கள் ஒளிரும் மீன்கள்
ஒளிந்தொதுங்கும் முயற்குட்டி முந்திச் செல்லும்
ஆடுநரி யானியரி அச்ச மூட்டி
ஆர்த்தெழும்பும் புவிகரடி இயற்கைச் செல்வம்.

‘சோ’வென்றே சொட்டுகின்ற காள மேகம்
சொலநடுங்கும் பனிப்படலம், சூழ்ந்து நின்றே
வாவென்றே அழைக்கின்ற மரங்க ஸீட்டம்
மனமகிழ்வு தருகின்ற மலையின் கூட்டம்
தேவொன்றுந் திருத்தலங்கள், குளங்கள் செங்கெல்
செழித்தோங்கும் வளவயல்கள் புலவோர் நாவில்
பாவொன்றத் தோற்றுகின்ற இயற்கைச் செல்வம்
பார்த்துமகிழ் வெய்திடுமின்! பாருள்ஸீரே!

நான் விரும்பும் யப்பான்

— T. T. K. —

பயில் தொறும் வளர்ந்து
கொண்டே செல்லும்பண்புடையது
யப்பானியருடைய நட்பு. வெளித்
தோற்றத்திற் காண முடியாத
ஞேசமும் பாசமும் அவர்களுடைய
வாழ்வில் இருப்பதை அவர்
கணுடன் நெருங்கிப் பழகுபவரே
கண்டு கொள்வர். யப்பானியர்
அந்தியருடன் பழகிக்கொள்ளும்
முறை முதலில் வெறுப்பை கூட
கொடுப்பினும் நாளாடைவில்
அவர்களுடைய நட்பு மிகப் பலம்
பெற்றுவிடும்.

யப்பானியருடைய வாழ்க்கை
யில் சிரிப்பு மிக முக்கிய இடம்
பெறுகிறது. ஏழைகளுடைய வீடு
களில் அதிகம் தளபாடங்கள்
இருப்பதில்லை. ஆனால் வீட்டின்
உட்பகுதியை மிகவும் பரிசுத்த
மாக வைத்துக் கொள்வர். பாது
ரட்சைகளுடன் வீட்டுக்குள் செல்லும்
பழக்கம் இல்லை. மாலை
பீவளைகளில் சினேகிதர்களுடன்
கூடியிருந்து சிற்றுண்டி தேநீர்
அருந்துவது மிகவும் மகிழ்ச்சி
ஊட்டும் சம்பவமாகும். மேல்

வேண்டியவர்களாகின்றனர். தன் காதலைப் பிரிந்து, அதனால் தற் கொலை செய்து கொள்ள ப் போகும் நிலையிலும் ஓர் பெண் ணிடம் துக்கத்தின் சாய்லைக் காண முடியாது.

இவர்களிடம் பரந்து காணப் படும் தேசப்பற்றும் தம் தலைவர் கள்மீது கொண்ட பற்றும் மூன்று வது காரணமாகும். யப்பானுடைய சரித்திரத்திலேயே இப்பண்டு மிகுந்து காணப்படுவதை அதனைப் படிப்போர் எனி திற்கண்டு கொள்வர். யப்பானியர் தமின்தவரைச் சந்தி க்கும் சமயங்களில் ஒருவரை ஒருவர் வரவேற்கும் முறை மிக வியக்கத் தக்கதாக அமைந்துள்ளது. இப்பண்டு நான்காவது காரணமாகும். ஆதிகாலத்தில் மல்யுத்தவீரர் இருவர் போட்டியிடச் சந்தித்தால் ஒன்றை மனித்தியால்ம்வரை மண்டியிட்டுத் தலைகுளிந்து நின்று ஒருவரை ஒருவர் வணக்கம் செய்த பின்பே போட்டிக்கு முன் வருவது வழக்கமாக இருந்தது. இன்றும் இவர்கள் எட்டு நிமிடங்கள் வரை இவ்விடம் செய்வதைக் காணலாம்.

இவர்களுடைய வாழ்க்கை தத்துவங்கள் மிகவும் வித்திரமானவை. ஆயுதமின்றி இருப்பவளைத் தாக்குவது குற்றம். திருடனயிருந்தாலும் அவன் பயந்து ஒடுக்கையில் அவனுக்குக் காயம் விளைக்கக்கூடிய எவ்வித செயலைச் செய்வதும் குற்றமாகும். நிருடிய பொருள்கையிலிருக்கும் போதும் அவளைத் தாக்கக்கூடாது என்று கூறுகிறது அவர்களுடைய நீதி.

எனவே பகைவனுயினும் சரி, திருடனயினும் சரி ஒருவளை எதிர்த்துத் தாக்க வந்தான் என்பதற்குப் போதிய ஆதாரமிருந்தால் மட்டுமே துப்பாக்கி முதலிய ஆயுதங்களை உபயோகிக்க உரிமையுண்டு.

இது நமக்கு வியப்பாயிருக்கலாம். ஆனால் யப்பானில் இன்றும் இவ்வழக்கம் இருந்துவருகிறது. வீட்டுச் சொந்தக்காரன் ஒருவன் ஏணி யொன்றைக் கவலையீனமாக வைத்திருந்து அவ்வீட்டில் திருடப்போனவன் தனக்குக் காயமேற்படுத்தி னன் என்று திருடன் ஒருவன் நட்டாடு கோரிக் கோர்ட்டில் வழக்குத் தாக்கல் செய்து வெற்றி பெற்றுன் என்றால் இதைக்கேட்டு நாம் சிரிக்காமல் இருக்க முடியுமா? ஒரு வீட்டில் தீப்பிடித்தால் அது அருகில் உள்ள மற்ற வீட்டுச் சொந்தக்காரருக்கும் கஷ்டத்தை உண்டாக்குமல்லவா? இதனால் கவலையீனமாக இருந்து தம் வீட்டில் தீப்பிடிக்க விடுவர்களை அரசாங்கம் தண்டிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது.

சனநெருக்கம் கூடிய இடங்களுள் யப்பானும் ஒன்றாகும். நான்கு சிறிய தீவுகள் கொண்ட இத்தேசத்தில் 900 இலட்சம் மக்கள் நெருங்கி வாழ்கிறார்கள். இத்தீவுகளிற் பெரும் பகுதி மலைப்பாங்கான இடங்களாயிருப்பதால், மக்கள் குடியேறவோ, உணவு உற்பத்திக்குப் பயன்படுத்தவோ முடியாது. அன்றியும் பயிர் செய்யக் கூடிய செழிப்பான நிலம் 14% ஆக அமைந்துள்ளது. இதனால் சனங்கள் மிக நெருங்கி வாழுகிறார்கள். சிலத்தை

மிகவும் சிக்கனமாக உபயோகிக்கிறார்கள். மேல் நாட்டார்களைக் கவர்வது யப்பானியரிடம் காணப்படும் இத்தகைய சிறந்த குணமேயாகும்.

நிலத்தை மிகவும் சிக்கனமாக உபயோகிக்க வேண்டியிருப்பதால் இவர்கள் தங்கள் வீட்டு முற்றங்களில் பூங்தோட்டங்கள் வைப்பதில்லை. எனினும் தமது திறமையால் இயற்கையாயமைந்த பொருள்களை மிக அழுக பொருந்தத் தக்கதாக மாற்றியமைத்து வீட்டுக்கு அழுக தேடிக்கொள்கிறார்கள். யப்பான் இயற்கை எழில் மிகக் குறுநாடாகும். அதி காலையில் எழுந்து பணி முடிய மலைச்சிகரங்களிடம் பார்க்கும் போது முகப்பாடிட்ட யானையின் தோற்றம் ஒருவருடைய மனத்திலேழும். தேவதாரு மரங்களினாடாக நிலவு உதயமாகும் காட்சி எவருடைய மனத்தையும் கவரும் சக்தி வாய்ந்தது. கடற்கரையோரம்வரை நீண்டு வளர்ந்திருக்கும் மலைகள்; கடலைகளால் அரிக்கப்பட்டு உண்டாகியிருக்கும் கடற்கழிகள் ஆகிய இவை நாட்டின் இயற்கை வனப்பை மேலும் உயர்த்தி காட்டுகின்றன. மலைகளிலிருந்து இறங்கிவரும் அருவிகள் பூவுலகத்துக்கும் மேலுலகத்துக்கும் போடப்பட்ட பாதை போன்ற காட்சியினிக்கும் இங்கு பல எரிமலைகள் உண்டு. அவற்றுள் பிரதானமானது பிழுஜி எரிமலையாகும். இவ்வெரிமலை இப்போது தணிந்துவிட்ட போதி ஒராவில் இவ்வித எண்ணமே எவ்வாறுக்கும் ஏற்படக்கூடும். சின்னஞ்சிறு வீடுகள், சேறு நிறைந்த

மனிக்கிறது. இம் மலையடிவாரத்தில் 60 பேர் வசிக்கக்கூடிய ஒரு கிராமத்தில் 6000 பேர் நெருங்கி வாழ்கிறார்கள்.

யப்பானில் இயற்கையழகு காணப்படுவது மட்டுமன்றி யப்பானியரிடம் அதை சிக்கக்கூடிய தன்மையும் அமைந்துள்ளது. இவர்களுடைய வீட்டில் காணப்படும் சாதாரண தளபாடம் உபகரணம் ஆகிய இவற்றில் இவர்களுடைய கலைத்திறமையை நன்கு காணலாம். இவர்களுடைய பாவை மிகவும் சிக்கலானது.

எழுத்துகளும் அவ்வாறே. இதனால் சிறுவர்கள் எழுதப் பழகும் போதே சிறு ஒளியர்களாக மாறி விடுகிறார்கள். இவர்களுடைய ஒவியச் சிறப்பைப் பெரும்பாலும் இங்கு செய்யப்படும் மட்பாண்டங்களிற் காணலாம். அழகான பாதைகளில் கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். இதனால் கலை மேலும்மேலும் வளர்த்துமுண்டாகிறது. சுருக்கமாகக் கூறினால் யப்பானியருடைய வாழ்க்கை முறை, நடை, உடை, உபயோக கிக்கும் பாதைகளின் யாவறறி ஒழுமே இக்கலையைக் காணலாம்.

யப்பானித் தரிசிக்கும் பலர் இவ்வித அழகைக் காணப்படுகின்றன. அழுக்கடைந்த, நாகரிகமற்ற நகரம் என்ற எண்ணத்துடன் சிலர் யப்பானை வீட்டு வெளியேறுகின்றனர். வெளிப் பார்வைக்கு ஒராவில் இவ்வித எண்ணமே எவ்வாறுக்கும் ஏற்படக்கூடும். சின்னஞ்சிறு வீடுகள், சேறு நிறைந்த

தெருக்கள், குப்பைகூழம் நிறைந்த மைதானங்கள் இவைகளை இங்கு பல இடங்களிலும் காணலாம். மிக நெருங்கி வாழ வேண்டியிருப்பதால் இவ்வித நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது தான் இவர்களுடைய கொள்கையாகும். இதனால் இவர்கள் வீட்டின் உட்புறத்தையும் இருதயத்தின் உட்புறத்தையும் மிகவும் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

(1956, ஆகஸ்ட் "ரோடர்ஸ் டைஜெஸ்"டில் காணப்பட்ட ஒரு கட்டுரையைத் தழுவி எழுதப்பட்டது.)

அருமைத் தேழுர்களே ! அன்பார்ந்த நேயர்களே ! நீங்கள் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு அவலய்ப்படுகின்றீர்களா ?

— இன்றே வீஜயங் செய்யுங்கள் —

‘அம்பிகாபதி’ வைத்தியசாலை

வழக்கம்பரை :: சுழிபுரம்

கிளை : சங்காளை கிழக்கு, பண்டத்தரிப்பு.

குறைந்த செலவில் கூடிய விரைவில் குணப்படுத்திக் கொடுக்கும் வைத்திய நிபுணர்

அ. வை. தங்கக்கணபதி

(L.A.M., D.A.M., R.I.M.P.,) (Ceylon)

அகில இலங்கைத் தமிழ்மறைத் தேர்வு பத்துவயதுக்குட்பட்டவர்களுக்கும் பரிடசை

தமிழ்மறைக் கழகம் நடத்திவரும் அகில இலங்கைத் தமிழ்மறைத் தேர்வு 1960ஆம் ஆண்டில் மார்ச்சு மாதம் இரண்டாவது சனிக்கிமையன்று நடைபெறும். 1-10-59க்கு முன் விண்ணப்பங்கள் அனுப்பப்படவேண்டும்.

தேர்வுப்பிரிவுகள், தொடக்கப்பிரிவு, கீழ்ப்பிரிவு, மத்தியபிரிவு, மேற்பிரிவு என நாலு பிரிவுகள் உண்டு. 10 வயதுக்குட்பட்டவர்களே தொடக்கப் பிரிவுக்கும், 15 வயதுக்குட்பட்டவர்களே கீழ்ப்பிரிவுக்கும், 20 வயதுக்குட்பட்டவர்களே மத்திய பிரிவுக்கும் தோற்றலாம். மேற்பிரிவுக்கு வயதுக் கட்டுப்பாடில்லை.

தொடக்கப்பிரிவுக்குத் திருக்குறளில் முதற்பதினைந்து அதிகாரங்களும், கீழ்ப்பிரிவுக்கு அறத்துப்பாலும், மத்தியபிரிவுக்கு அறத்துப்பாலும் பொருட்பாலும், மேற்பிரிவுக்குத் திருக்குறள் முழுவதும் பாடப் பகுதிகளாகும்.

17 பதக்கப் பரிசில்கள்

ஒவ்வொரு பிரிவிலும் முதல் இடத்தைப் பெறுவர்களுக்குத் தங்கப்பதக்கரும், இரண்டாம் முன்றும் நாலாம் இடங்களைப் பெறுவர்களுக்கு வெள்ளிப் பதக்கங்களும் வழங்கப்படும். தொடக்கப்பிரிவுக்குத் தோற்றுபவர்களில் ஜம்பது சதவீதத்துக்குக் குறையாமற் புள்ளி பெறும் மிகக் குறைந்த வயதுடையவருக்கு ஒரு வெள்ளிப்பதக்கம் வழங்கப்படும். புத்தகப் பரி சில்களும் உள். 50 சதவீதத்துக்குக் குறையாமற் புள்ளிபெறும் யாவருக்குஞ் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும் விபரங்களுக்குத் தமிழ்மறைக் கழகம் ₹8, 34ஆம் ஒழுங்கை, வெள்ளவத்தை எனும் முகவரிக்கு எழுதுக.

- அழகும்
- மிர்காசமும்
- உழைக்கும் தெறவும்

ஒருங்கே அமையப்பெற்றவை!

“யாழி” மார்க்கு

அலுமினிய பாத்திரங்களே!

ஒருமுறை வாங்கிப் பாவியுங்கள்.

தேசியத் தொழிலைக் காப்போம்!

உங்கள் குடும்பத் தேவைகளை
எம்மிடம் வாங்குங்கள்.

Yarl Metal Industries

காங்கேசன்துறை வீதி, யாழிப்பாணம்.

■ பட்டு

■ பருத்தி

புடவைகள்

சில்லறைக்கும் தொகைக்கும்
எம்மிடம் கிடைக்கும்.

சீரந்தவை! ஆனால்?
மல்ந்தவை!!

S.T. நாகலிங்கம் அன் கோ.

கந்தரோடை வீதி, சுன்னகம்.

போன் : 281

தந்தி : "ஜூவல்லர்ஸ்"

மத்ப்பிற் சுறந்த வைரங்கள்
அழகிற் சுறந்த ஆபரணங்கள்
யாவற்றிற்கும்

சுத்திருநாட்டில் இனையற்ற ஸ்தாபனம்

தங்க மாளிகை

யாழ்ப்பாணம்.

நம்ரிக்கை!

நாணயம்!

நயம்!

உத்தரவாதம்!

பெற்ற நகைகளை 30 வருடங்களாக
செய்தனரித்து அமோக ஆதாவி பெற்ற
நகை வியாபாரிகள்

எல். கே. எஸ். ஜூவல்லர்ஸ்
யாழ்ப்பாணம்.

கிளைகள்: கொழும்பு, திருச்சியில், சென்னை, காயல்பட்டணம்.

போன் : 5658 49 2321 23 & 24